

 Edebiyat Defteri

Sahir Neva -Yazıları-

Oluşturulma Tarihi:
16 Eylöl 2022 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Pahalı Takıntı

Ancak herşey mümkünken hiç bir şey olunabilirdi herşey mümkündü ve hiç bir şey olmadan devam ediyordum hiçlik gayret gerektirmiyor fakat yalnızlaştırıyordu. Hiçlik sizi bir tarafa sürüklemeydi siz olduğunuz yerde dururdunuz taraflar sizi yüzünüzle karşıladığında sıradışı olurdu yüzümde ki bir sivilceye ağladığımı hatırlamıyorum. herşey olanlar, yüzümde başka bir yara görüyor olmalıydılar. kışınız her zaman her yerde belki dik belki pörsümüş sıradan kalmaya devam ederdi. Sırtımı döndüm o sabah ve tüm sıradanlıkları geride bırakacaktım. Nihayet bir yola çıktım,rahatladım.

Üç defa ertelediğin bir alarmdan daha keskin bir uyarın varsa o da anne merhametinden duyabileceğiniz bir felaket korkusuydu.

- Uyan ! Oğlum uyan!

-Tolgaaa geç kalıyorsun işine Bir şey olacak.

Kahvaltıya ayırabileceğim vaktimi biraz fazladan uyku ile değerlendirirdim bu hep böyle oldu.

-Oğlum geç kaldın, patronun bişey der işinden olabilirsiniz...

Uyandım.

Uyanır uyanmaz açılırdı gözlerim.Öyle yarı baygın falan olmazdım çünkü panikle uyanıyordum rahatsız eden şey yağlı göz kapakları ve tepede kuş yuvasını andıran sağa sola savruk bir kaç tel saçım.. biraz vaktim olsa soğuk su ile de yıkayabilirdim. Yıkamadım geç kalıyordum.

Mutsuz, uykulu ve açtım.

Sakal traşımı gözlerim kapalıyken bile çiziksiz bir dakikadan kısa bir sürede bitiriyordum sakallarım pek sert değildi. Aklıma sinir bozucu geliştire geliştire bir sona varmayan uzay mekiği teknolojisi gibi sunulan jilet reklamları geldi, cebimde ki para göz koymuşlardı bazen beyaz bazen mavi jeller, iki üç bıçaklı makineler...

maviyi tercih ediyordum.Dijital olan, teknoloji barındıran şeyler mavi olurdu ya da mavi ışıklı.. Mavi jel sürdükçe beyazlanıyordu.Mavi köpükler umuyordum, kandırılmışım cebimde ki parayı kaptırmışım biraz boya yetmişti.

Biraz boya ile nelere para kaptırılabilirliğini düşündüm değişeni olmayan her yeri boyalı otomobiller ve hiç beyaz bulunmayan 45 lik çitirler.. Hiç para harcamıştım seks için ve karlı sayıyordum kendimi, korkaklığımı yıllarca böyle gizleyebilmişim.

Dişlerimi yeterince sararmadan fırçalama gibi bir derde hiç düşmedim ama çürüyordu dişlerim.

Bazen bir felaketin yakınlığını göz göre göre karşıladınız ağzımın orta yerinde bir felaket büyüyüyordu yakınlığını aynada dişlerimi sıkarken gördüm. Gömleğimi hızla ilikledim ve pantolonuma kattım eteklerini. Kravatım akşamdan yapılmıştı zira boynumda bağlamayı öğrenmişsem de unutmuştum. Kapıyı çetkim ve sessizce indim merdivenleri. Dış kapıya varmadan koridorda ki boy aynasında baktım kendime. Bunu her sabah yapıyordum bir dosta selam vermek gibi hala aynı şişman ve mutsuz ufaklıktım biraz daha yaşlanıyordum. Akşamları da gizlenerek önünden geçtiğim, başımı hep meraklı ve saygın bir adamışcasına diğer tarafa çevirirdim. Diğer tarafta posta kutuları vardı. Herkesin bişeyleri olurdu mutlaka faturalar marke bröşürleri moda ve aktüel dergileri ve sahibine ulaşmamış haciz icra tebligatları... otomatik ödemedeki faturaları alırdı Kaç m3 su ve doğalgaz tüketiyordum? Hatırlamaya çalışırdım evime girerken. Elektrik faturasına itirazım olmazdı; geceleri gündüzlere tercihe eden bir adamdım. Dün olduğu gibi bugünde bunun için çalışacaktım. Ekstreleri sevmiyordum sanki birileri beni gözetliyormuş gibiydi. Harcamasam çalışmayabilir miydim?

Dış kapıyı açtım ve çıktım. Dışkapı ağır düzeneğiyle gürültüsüz kapanırdı arkamdan. O kapıya özenirdim çıkıp gitmek istediğim çok yerler oldu ağır ağır gürültüsüz olmasını yeğlerdim ama hiç olmadı.

Pınarı, Serabı bana ve insanlığa, kan emen sülükten daha yararsız olan eski patronlarımı ve kirli kalabalık işyerlerini düşündüm.Hepsi başka bi çılgınlıkla bitmişti çok gürültülü kapandı o kapılar.

Bir de hiç açılmayan bir kapı figen gelmişti aklıma benden onbeş yaş büyük bu kadın yanağımı okşadığında henüz 6 yaşımdaydım. Aşk, bir merhabadan alabileceğin yanakta bir makas, gözde sevecen bir gülümsemeydi. Çocuktum aşkta öğreneceğim çok şey vardı...Onu geride bırakalı otuz yıl oldu bu gün. Hiç kapanmayan bir kapı O'nunla yoluma devam ediyordum.

Yürürken sigara içmek hiç karlı değildi, yarısını rüzgar alır götürürdü; seks e varmayan tadımlık bir öpücük gibi yarım kalırdı ama tatlanırdınız, halka halka dumanlandım.

Yolum da hep "O" var oldu, herşeye dokunurdu. heryer de bulabilirdim onu ama ancak o isterse görebilirdim onu.

Görünmez bir sevdiğim vardı hiç sevgili olmadık. Beni sevdiğini biliyordum ama hiç sevgili olmadık, olmak için gayretimi de olmadı. Uzaktık! Uzaklar yakınlaşabilirdi. Yakınıktan korktuk yüzümüze söyleyecek cesaretimiz olmadı. kendimize başka bahaneler aradık zor olmadı imanlı imansız bulduk onlardan yeterince.

Yetemediğini anlamak yıllarımızı almıştı.

“o” evlendi üniversite de aşık olduğu çocukla evlendi yıllar süren flört bir başarıya ulaşmıştı, tanıyanlar takdir ettiler, davetliler takı taktılar davetsizler de çok sonra öğrenmişlerdi. Davetsizlerdendim, çok sonra öğrendiğimde ben de takdir etmişim. Takımı masada hazırlamaya niyetlendim karşılaşırsak söyleyebileceğim bir ezber şiir, bozdurulamayacak bir takı olcaktı. Takı çok pahalı geldi, yazamadım.Bozuldum, ucuza gelmişim bir sigara yaktım,harcandım. Herşey mümkündü ve hiç bir şey olmadan devam ediyordum hiçlik gayret gerektirmiyor fakat yalnızlaştırıyordu. Hiçlik sizi bir tarafa sürüklemeydi siz olduğunuz yerde dururdunuz bozuldum, bir sigara daha yaktım. Kolayca uyudum hemen sonra.

yayla yolunda

Gün doğumuna henüz vardı, serindi köyümüz, serindi yayla yolu. Yolumuz vardı daha ..

Gün doğumuna henüz var, yanımızda yolluğumuz pek az.

Helva, ekmek, çay biraz yamru yumru domates biraz yeşil soğan . Rahattık yükümüz hafifti dedemize yaslanmıştık biz, nevalede kadifeye yük sayılmazdı. Kadife, yaşlı eşeğimiz halinden memnun ,esnemeden, gerinmeden, anırmadan takip ederdi bizi, bazen de biz onu; sanki o bizden daha istekliydi .

Pek az başka şeylerle yolculuğumuza çıktığımızda hayatımızın başındaydık...

Dokuz yaşında bir Mustafa ondan 9 ay küçük Sahir ve bizden 49 yaş büyük dedemiz Hüsameddin ağa..
Aramızdaki kırk yılın hakkını veren kırk avuçluk açıklıklar bırakırdı dedem.
hızlı çevik bu adamın of dediğini hiç hatırlamam,

dide- dede- de deeee

-he

-dedeh yorulduk

-he diğnenin eccük

-Aclığınız var mı?

-Öyle ya gannız acıymiştir sizing, az durala ekmek yen bahim ,gumlanın başında accık ıslatın o ekmeaaa hah

- ahan da sağaa köy ekmeenden kek oğlum yen hadi..

-dede diğnendik, gannımızda doydu senide geçerük , galusun artuh yayan yalunguz...

itlerde yeerse seni ya guurtlarda gaparsa.. neecten o zaman – gohma dedem biz heç birahırmıyih seni aslan dedem

-Bildirin ninem bizi hokkanlara birahıyorduda da sen gızdıydın ona heç unutmuyuh
birahırmıyız biz seni dedem

dedem kara benizli, uzunca boylu, dik duruşlu her zaman fit elleri belinde tersten bağlanmış bu vakur adam,
yarları yara yara geçerken,

sanki her kayadan, yaşlı söğütten, dizili kavaktan, kocabaş öküzden, yorgun tosbağadan, sulu solucandan bir selam alırdı.

Öyle gelirdi bana.

Belki de öyleydi ben yeni öğreniyordum.

Kasketi başında,yeleği ilikli, elleri belinde yürürdü emin adımlarla...

Öyle ya Hüsameddin avaydı bir zamanlar muhtardı da tabi ki selamlayacaklardı onu

bu dağ başına kurnayı yaptıran; yolcuya, çobana yolunu kaybetmiş kurda, yolunda suzuz kalan sürüye suyu getiren adamdı
Hüsameddin ağaydı o benim dedemdi.

bir de karakaçan kadife eşeğimiz huysuz inat avazı yettiğince anıran ot a, akideye susan çalışkan eşeğimiz..

sırtında kozalak yüklü semeriyle peşimizde vazife şuuruyla ilerlerdi ve kırık nal sesleriyle bir ritme sokuyordu yolculuğumu
tıkı tıkı tıkı tıkı tıkı tıkı tıkı....

yaylaya çıkan iki yoldan kısa olanını, sarp taşlık yolu seçmiştik gide gele buraların toprağı da yumuşamıştı elbet akrebi çıya
da azalmıştı ...

çocukluğumun bu up uzun yolu uzadıkça uzardı bir türlü bitmek bilmez habire yeni yokuşlar a koşardı bizi. Yeni yokuşlar y
virajlar alaçıklar, havlayan itler ,uluyan çakallar kesik cır cır böcekleri çalı kuşları sakalar serçeler...

Gahı çamur gahı kayalık biteviye yokuşlu bu yol ne kadar uzundu bitmek bilmezdi.

Silik kaldık biraz

Trafikte yan yola kaçamayan, emniyet şeridinde dalmayan
kuyrukta kaynak yapamayan,
pidesini soğumuş alan
25 kuruş para üstünü beklemeye yüzü kızaran bozukluğu olmayınca sigara yanında bir de sakız alan kesirleri bütüne böldüren bizler silik kaldık biraz...
tele satışı kibarca çevirmek isteyen
bunalımdan teşekkürle kapatmaya çalışan
en sonunda geçerli bir mazeret bunalımına düşen bizler naifdik silik kaldık biraz..
hakkını aramak isterken duygusallığa kapılan
haklıyken diliyle haksız duruma düşürülen
öyle bağırp çağırmaya da edeben müsaadesi bulunmayan bizler üste birde fırça yer pişman olurduk hak da neymiş ki?
Olsa bilen verirdi elbet olsa dükkan benimdi zaten niye kötülüğümü düşünsün ki ?

Korkuluğun kollarında bir penguen

Geride !

Zamanın çok gerisinde bir gün yolunu kaybetti bir küçük penguen...

O gün tutunduğu bir buz parçasından kayıvermişti de ayakları, gagasını vurmuştu kanlanmıştı. Sudan ibaret dünyasında,kabukbağlamış narin dudakları penguenin.

Sıcak ve karanlık toprakla tanışması böyle olmuştu ..

Gamzeleri olan, özgürlüğünü küçük kanatlarında arayan gözleri hep ufka dayalı bu alacalı kuş ilk adımını böylece atmıştı...

Karlar eridiğinde bir Nehire kapıldı, sürüklenerek vardı o kıraç topraklara...

Nehir kurumaya yüz tuttuğunda taraçalı bir vadi yamacına varmıştı .

Meyvesini uçan kuşlardan sakınan bir korkuluğun kolunda buldu kendini.

Korkuluk ?

Hiç de korkunç değil aksine güzel yüzlü hatta şefkatle kucak açmışken neden öyle demişlerdi ona ?

Tutundu penguen , tutundu korkuluğun kollarına ...

Uçan yani göçen ve her halükarda terk edecek olanları kucak açarak uğurlayan korkuluk, derin bir sessizlikle karşıladı misafirini .

Mahcup bakışlarını toprakta belirsiz bir noktaya dikmişken, kanayan bir gagadan bir merhaba ile uyandı dalgın dünyasında

Penguen:

-Kaydı ayağım,

Kanadı dudaklarım

Kanarken buz çölünde,

Kayboldum o nehirde

Kaçar gibi yüzdüm,

Yüzerken anladım kaçtığımı

Kaybolur gibi yaptım ama kaçtım

Koştum da biraz biraz...

Korkuluk:

-Bu tuzlu toprak yutuyor tüm nehirleri,

henüz bir can bulmuş değil kendine

bak yüzüme,

çelerik izler her uçuşunun gagasından

Kuyular ki içlerinde ne kan var ne de su

-”Sert kabuklu kocaman bir çekirdek “diye düşündü penguen

korkuluk,

-Bu tuzlu toprakta tatlı bir meyve arayan sen, nedir gaganda getirdiğin ?

Hangi Türkler ?

Değerli Okuyucu,

Gündem Doğu Akdeniz, Navteks ilanları ve Yunan tahrikleri ile çok yoğun akarken ibretlik bir mektubu alıntılıyarak istifadelerinize arz ederim.

Mektubu okuduktan sonra insan düşünmeden edemiyor mektupta bahsedilen Türkler bu ülkede mi yaşamışlar ?

Eğer o bahsedilen Türkler böyleyse bugünümüzde, karşımızda hortlayan mahlukatlar kimin nesidir?

Öyle ya gün geçmiyor ki

-bir taciz, tecavüz istismar haberi çıkıyor henüz bir öncekinin şaşkınlığını atlatamamışken daha feci bir başka haberle kahroluyoruz...Mukaddes hatıramız Mevlanaların Hoca Ahmet Yeseviler'in Şeyh Edebalıların da büründüğü sarığı cübbeyi lekeleyen, her sakallıyı işid -el kaide midir şühesiyle içimize ürpertiler salan, cinciye hoca makamına taşıyan hangi Türkler ? Nefis terbiyesi - edebi hal için kurulan tarikat (doğru yol)ler nasıl yolsuzların ellerine geçmiş buna müdaade eden göz yum cahil cühela hangi Türkler ?

- Hatun ismiyle taçlandırdığımız kadınlarımızı, eşlerimizi, annelerimizi, kızlarımızı arkadaşlarımızı kurban veriyoruz kaç tane cılız eylem oldu ne yazık ki bir elin parmaklarını geçmiyor oysa 2019 yılında kaybettiğimiz can 474 !

- 19. yüzyıl başlarına dek Avrupa medeniyeti kadın şeytan mıdır insan mıdır cinnetini yaşarken biz bu hale nasıl düştük, eyvahlar bize...

Özgür bir ülke için başımızı bağlayıp başörtüsü eylemleri yapan biz erkekler şimdi neredeyiz hani ses getirecek tüm ülkeyi ayağa kaldıracak kadın cinayetine dur de ! eylemi neden olmuyor, olamıyor olanlar neden cılız kalıyor yuh olsun yazıklar b erkeklerle...

Daha fazla uzatmadan mektupla baş başa bırakayım; eyvahlar olsun mektup amacına ulaşmış görünüyor...

Sultan İkinci Mahmud Han zamanında, Fener Patrikhanesi'nin kapısında asılarak idam edilen, Rum isyanının baş planlayıcı Patrik Gregorios'un (1237 -m.1821) Rus Çarı Aleksandr'a yazdığı mektup..

“Türkleri maddeten ezmek ve yıkmak gayr-i mümkündür.

Çünkü Türkler, Müslüman oldukları için çok sabırlı ve mukavemetli insanlardır.

Gayet mağrurdurlar ve izzet-i iman sahibidirler.

Bu hasletleri, dinlerine bağlılıklarından, kadere rıza göstermelerinden, ananelerinin kuvvetinden, padişahlarına (devlet adamlarına, kumandanlarına, büyüklerine) olan itaat duygularından gelmektedir.

Türkler zekidirler ve kendilerini müspet yolda sevk-u idare edecek reislere sahip oldukları müddetçe de çalışkandırılar.

Gayet kanaatkârdırlar.

Onların bütün meziyetleri, hatta kahramanlık ve şecaat duyguları da ananelerine olan bağlılıklarından, ahlâklarının sağlamlıklarından gelmektedir.

Türklerde evvela itaat duygusunu kırmak ve manevi rabitalarını (bağlarını) kesr etmek (parçalamak), dini metanetlerini (sağlamlığını) zaafa uğratmak (zayıflatmak) icap eder.

Bunun da en kısa yolu, ananat-i milliye (millî geleneklerine) ve maneviyelerine uymayan harici fikirler ve hareketlere alıştırmaktır.

Maneviyatları sarsıldığı gün, Türklerin kendilerinden şeklen çok kudretli kalabalık ve zahiren hâkim kuvvetler önünde zafere götüren asıl kudretleri sarsılacak ve maddî vasıtaların üstünlüğü ile yıkmak mümkün olabilecektir.

Bu sebeple Osmanlı Devleti'ni tasfiye için mücerred olarak harp meydanlarındaki zaferler kafi değildir. Hatta sadece bu yolu yürütmek, Türklerin haysiyet ve vekarını tahrik edeceğinden, hakikatlerine nüfus edebileceklerine sebep olabilir.

Yapılacak olan, Türklere bir şey hissettirmeden, bünyelerindeki tahribi tamamlamaktır.”

Edebi Akım ve Türk şiirinde yeni bir akım hevesi ile Yeiku hakkında

Belli bir sanatçı gurubunun, belli bir dönemde, ortak estetik zevkeri, sanat anlayışları ve edebiyata yaklaşımlarında, etkilendikleri çevresel faktörler, teknolojik gelişmeler ve toplumsal olaylar neticesinde meydana getirdikleri edebi hareket yönelimlere edebi akım diyebiliriz.

Bireyin kendisindeki değişimleri, toplumsal olaylar ile yenilikler ve yeni arayışlar edebiyatta yeni gelişmelere ve değişimlere yol açmakta, açılan kimi yollar ise yeni bir edebi akımın doğuşuna temel oluşturmaktadır.

Edebi akımlar kimi zamanda sonradan gelen kuşakların duygu, düşünce ve estetik anlayışlarının öncekilerden belirgin bir farklılık göstermesiyle yada önceki akımlara tepki olarak doğabilmektedir.

Her edebi akımında belli bir yaşam döngüsüne sahip olduğunu görürüz; doğar, büyür, gelişir ve nihayet bir başka akıma yerlerini bırakırlar... Bu yerini bırakma konusu tamamen işlevini yitirmeyi ifade etmemekle birlikte daha az ilgi ve örnekler görüldüğü şeklinde anlaşılabilir.

Türk edebiyatının batı akımlarının etkisinde kalarak kendi yönünü çizdiği, başarılı sanatçılar ve çok değerli sanat eserleri ile dünya edebiyatında hatırı sayılır güzellikte bir konuma yerleştiği muhakkaktır.

Edebiyatımızın yolculuğu ağırlıklı olarak batı etkisinde evrilirken uzak doğuda ise Japon şiiri Haiku Kendine özgü tarzıyla bir çok ulustan bir çok şaire yeni bir esin kaynağı olmuştur.

Üç satırdan oluşan, az kelime kullanan, duygusu ve esprisiyle zihinleri şenlendiren bu güzel akım Edebiyat defteri sitesinde kendine yer buldu ve bulmaya devam edecek gibide görünmektedir.

Yazımızın konusu Yeiku ise işte tam bu noktada değerli şair Ahmet Coşkun 1' in

[https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1327646/umut-\(haiku\).html](https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1327646/umut-(haiku).html)

Umut(haiku) isimli şiirinden ilham alan, Bir Dünyevi'nin o müthiş beyin fırtınalarına, siyahın şairi namıyla matuf Black_Sky'ında katılımlarıyla bir sohbet ortamında ortaya çıkıyor.

Bir anda Dadaizm gibi kuralsız yapısı ile hecenin zahmetinden uzaklaşırken diğer taraftan sınır tanımayan özgürlüğü ve beş mısradan oluşan kısalığı ile kendisine rastlayan herkese sevimli bir haz vermekte, hatta bağımlılık yaptığı bile düşünülmektedir.

Bir dünyevi ve Black_Sky'la bendeniz Sahir Neva'nında katılımıyla sohbetin birkaç adım sonrasında artık Yeiku yavaş yavaş kalıplarını kurmaya başlamıştır ve gelişimini siz değerli okurlar ve yeni takipçileriyle sürdürmeye devam edecektir.

Yeiku'nun, edebiyatımızda yeni bir akım olabileceği heyecanı ve hevesi had safhaya ulaşmış ve bir kaç günümüzü alan çok kısa bir süre içerisinde Yeiku, kendi kalıbını meydana getirmiştir.

Yeiku, edebiyatımızda ise cumhuriyet dönemi akımlarından 1940'lı yıllardan itibaren gördüğümüz Garip akımından esintiler taşır. Yeiku'da tıpkı I. Yenide olduğu gibi şiirde genelde ölçü ve kafiye kullanmamakla beraber dileyen hece ile de yazabilir.

Yeiku tıpkı garip akımında olduğu gibi, toplumda görülen aksaklıkları günlük hayatın ve küçük adamın sorunların dile getirirken şiirsel söyleyişte konuşma dilinin doğallığından yararlanır. Yaşama sevincini ve yaşama hakkını işler ve süslü, söz oyunlarına dayalı bir dil yerine yalın bir dili yeğlediler.

Yeiku Nedir ?

- Yeiku, Japon şiir sanatı Haiku'dan etkilenerek ortaya çıkan yeni nesil bir Türk şiir sanatıdır.

-Haiku'lar 3 mısradan oluşmakta az ve öz bir anlatımı vardır; Yeiku ise beş mısradan oluşmakta oldukça basit kuralları, özgün bir alanı ve espri ile zihinleri ayrıca şenlendiren bir yapısı vardır.

- Yeiku, sizi herhangi bir döneme ayak uydurmaya, siyasal ideolojik bir kalıbın içinde yer almaya zorlamadığı gibi kişinin keşif ideolojisinden izler taşımada engeller koymaz .

- Yeiku, bireyin iç dünyasını gerçekçi veya gerçek üstü bir anlayışla ele alabileceği gibi ağırlıklı olarak toplumcu bir yapısı olduğu gözlemlenmektedir.

- Yeiku, toplumsal olay ve gelişmelere acı ve tatlı yönleriyle parodi ve ironiler içererek yer vermektedir.

-Yeiku,
"Yeikuda herhangi bir hece kısıtlaması yoktur. Zihinsel, espritüel ve gerçekçi bir şiir türü olsun isterim. En çok da gülmece, düşündürme ve seslenme." Bir Dünyevi

Yeiku yazım kuralları,

1. Mısra : Genel olarak devrik cümle içerir; okuyanda şaşkınlık ve ya merak uyandırması beklenmektedir. Girişte kurulan il mısra, espri ölçüsünde bilinçli bir anlatım bozukluğuna da yer verebilir.

2. Mısra: İlk mısra ile bağlı olması şart olmamakla beraber ana mesajın verildiği yerdir.

3. Mısra: Yeiku'nun en özgün yeridir; sayısal değer içermeli ve mesajın anlatımına çarpıcılık , bilişsel bir doygunluk verebileceği gibi şiirin esprisinde mübalağa noktası olabilecektir.

Dileyen sayısal verileri, rakamlarla da ifade edebilir; "şirde rakam mı olurmuş canım?" demeyin, Yeiku'da olur

4. Mısra: Burada mümkün olabildiğince şiirin doğayla buluşması arzu edilir; İnsan ve insan ürünü her şeyin dışında kalan c ve cansız tüm doğa unsurları bu kısımda yer alabilir. Dilerseniz ıssız bir dağ başını, dilerseniz en parlak yıldızı, ya da bir ağa veya herhangi bir canlıya yer verebilirsiniz.

5. Mısra: Yeiku'nun bu son mısraı genelde varoluşçu veya izlenimci yaklaşımlardan izler taşıyacak olan, yaratıcı olgusu, Tan veya kabullenilen herhangi başka bir mefhumun ve ya reddiyenin yer aldığı kısımdır.

"Tanrıya dua, sistem, yakarma, çaresizliği dillendirme, isyan etme, hatta dalga geçme (ki bu toplumumuz için en zoru)Tanrıya soru sorma, cevap bekleme. Dindar iseniz; kutsal sayılan ifade örnekleri, sözleri ile seslenişinizi bitirirsiniz" Bi Dünyevi

Yeiku Terimleri ve ilkeleri,

- Yeiku, cinsiyetçi değildir ve Yeiku yazan şaire "Yeikuda" denir.

-Yeiku şairleri dilerlerse – Yeikudax ,Yeikuday ve Yeikudaz olarak kendilerini buldukları kuşak ile ifade edebilir. Kuşak belirtilmemişse şairler birbirlerine "Yeikudaşım" olarak hitap edebilirler.

- İki Yeikuda bir araya geldiğinde karşılıklı yeiku yazmalarına "Yeikulaşma" denir.

-Yeiku, herhangi bir siyasi, ideolojik, etnik ve dini bir anlayışa veya kurama hizmet etmez. Hangi görüşten olursa olsun herkese kapılarını açar ve eleştirilerini aynı olgunlukla kabul eder.

Örnek Yeiku,

Ben bilmem ki kim bilir, "kimbilir" caanım bilir,
Canlardan biri kimbilir, Üstat deriz o bilir
Şiirim geldi 5 kucak, yakın bana bir ocak
Bir Yeiku tohumu filizlenir, kimbiliri yıldızlar ele verir
Tanrım, ben ne bilirim diyen kullarını da lütfen kimbilir (Sahir Neva)

.....
Üstadım bilir mi Dünyevi kısa yazmayı ?
Say-i gayretle Erkan-ı Cem Arslan payı
Sahir yeikulardan, 3'ler 7'ler kırkları,
Bahçemiz black, zihnimizde yoğursun kimbilir
Tanrım, ruhundan üflediklerinle kavlimiz, kimbilir (Sahir Neva)

.....
Heyuladır zamanın hızı hey'ula
Yaş gider dostluklar kâr kalır yanına
Büyülü ses demekmiş sahir neva gücü 10 oktav yeikuda
Dünyevi dertleri boş ver koy bir kenara, Kara'nın içi her daim beyaz ola
Tanrım sen koyma bu kullarını yeikudan ayrı yola (Erkan Cem Arslan)

.....
Bileğin(black) toprağından, tattık lezzetini Miri'm bir dünyevi,
Korkutmasın Mirim'i , Yeiku'ların sihri zihinlere kimbilir
Sahir'e iltifat eylemiş Arslan, payı on oktav, estağfurullah
Bileğimize cenneti, zihinlere sihrini kim bilir bir dünyevi,
Tanrım, Sahir'i yeiu'kullarından ayırma maazallah (Sahir Neva)

Yeikunun doğumu, ilk örnekleri ve daha fazlasını aşağıdaki linklerde bulabilirsiniz,

<https://www.edebiyatdefteri.com/198074-hey-y-dogum-gunu-partimiz-var-hepiniz-davetlisiniz/>

www.edebiyatdefteri.com/siir/1327875/yeiku.html

www.edebiyatdefteri.com/siir/1327965/nefti-yesil-bir-askin-siiri-----yeiku.html

www.edebiyatdefteri.com/siir/1328083/yeiku-ucleme.html

www.edebiyatdefteri.com/siir/1328077/yeiku-lamaca---ucusu-bi-yerde.html

www.edebiyatdefteri.com/siir/1327972/yeiku-ca.html

www.edebiyatdefteri.com/siir/1328224/yeiku-black-uclemesi.html

Eleştiri ve eleştiri ile beklenen farkındalık ve katkı üzerine / Eleştirmen Yaşar Özmen'e cevaplar...

19.10.2020 tarihli "Edebi akım ve Türk şiirinde yeni bir akım hevesi ile yeiku hakkında" yazısına eleştiride bulunan Yaşar Özmen'e ve onun nazarında benzer eleştirilerini sergileyen diğer üyelerinde soru ve eleştirilerine bir açıklama gereği bu yazıyı okurun bilgi ve alakalarına paylaşma gereği hasil olmuştur, sabrınız ve anlayışınız için teşekkür ederim.

Eleştiri konusu olan yazıya ulaşmak için,

<https://www.edebiyatdefteri.com/198160-edebi-akim-ve-turk-siirinde-yeni-bir-akim-hevesi-ile-yeiku-hakkinda/>

Eleştiri,

"Haiku veya yeiku her ne olursa olsun, kuralları, olurdu olmazları dediğiniz her şey Türk şiirinde zaten var ve uygulanıyor. Bunları gariple de yapabilirsiniz, ikinci yeniyle de bugünün çağdaş şiiriyle de. Burada tek sıkıntı şudur. Şiiri Haiku veya yeiku gibi bir kalıba sokmak. Böyle bir kalıp şiire dar gelir ve bunlar bir akım değildir. Zaten uygulanan bir tarzın bizim öykünmece şairlerimizce yinelenmesidir. Mazur görün yorumumu ama şiirde kural ve sınırların atılması için Türk şiiri 150 yıldır mücadele ediyor. Sanatta sınır ve sadece kurallar değil özellikle de bu tür kalıplar kabul edilemez... Siz şiirinizi haiku ya da yeiku biçimine sokmaya çalışabilirsiniz ama bu ne bir yeniliktir ne de serbest şiirden çok fazla Türk şiirine katkı yapacak yaklaşımdır... Biçim bile olsa benzetmeye çalıştığınız her şey, sanatta öykünmeciliği çağırır.."

Yaşar ÖZMEN 19.10.2020

Eleştiriye cevap,

Merhaba,

Aristo'dan bu tarafa sıklıkla dile getirilen temel bir mantık hatasını, dün olduğu gibi bugünde ne yazık ki yaşamın her alanında görüyoruz. Aristo'nun dile getirdiği hata ise bir söylevin mantığını, söyleyenin kişisel hatasıyla ,söylediğine de gölge düşürerek yanlışlamak veya bir başka biçimi ise zaten bu söylediğini bir bakasıda söylemişti o yüzden bu söylediğinin yeni daha tutarlı ve anlamlı bir yanı yoktur karşı söyleviyle yanlışlamak.

Burada iki olguyla karşı karşıya kalırız, birincisi Aristo temel mantık hatasını, "hatalı mantık" nedir ?i, kendi düşün dünyasını " önce bir mantıksızlık üretmeliyim" diyerek tezine temel yapmamıştır. Onun yaptığı şey kendisinden öncede var olan ve kendi döneminde de süregelen mantık hatasını tanımlamak olmuştur; hatayı tanımlama çabası ve nihayetinde de hatanın tanımlanması hatalı bir eylem olmasa gerek, eylemin oluşumunda hata söz konusu olsa bile burada da tezin değil hipotezin kurulduğunda ki hatadan söz edilebilir yani farklı şeylerdir...

İkinci olgu ise doğru ya da yanlış, güzel yada çirkin, yetkin yada yetersiz tanımlarıyla ilgilidir. Öyle ya biz insanın en temel ilki yabancı olduğu şeyi tanıma ve anlama çabasıdır onu ne kadar tanımlama gayreti varsa , kişi onu o derece anlayabilmiş ve derece ona yakınlaşmıştır. Örnekle açmaya çalışayım, henüz iki, üç yaşında bir küçüğe veya bir yabancı dilin öğrenimi için öğretmeni, grameri ve kaynak imkanları olmayan -bir yabancı mahkum veya bir turist olsun- onun öğrenimini nasıl gerçekleştirmesini beklersiniz ? Herhalde o size parmağıyla bu nedir diye işaret edecektir siz de o işaret edileni dağarcığınızda bir yeri varsa tanımlamaya çalışacaksınız. Uzattım bağışlayın, sosyal deney ya da adiyattan bir esprî konu olan örnekleri görürsünüz, insanımız yurtdışında bir gezide Türk'e ve Türkçeye dair hiç bir fikri olmayan insanlara, bir futbol takımına küftretmeyi , ona bunu öğretinin hoyratlığından habersiz bir hoş geldin çevirisi gibi algılayabiliyor ve o en baştan yapılan bir yanlışla dağarcığına yanlış katan kişi olarak doğruyla karşılaştığı bir yerde linçe uğrayabiliyor...

Bu kadar uzun bir giriş yapmak istemezdim ama bir soru kritikimi kimi zaman bir kitap dolusu cevabı gerektirebilir ; bir ilhamın veya bir sorunsalın kritikiminin anlaşılabilir bir müzakereye çıkarılabilmesi ise için ise tarafların ne anlatmak istediği ve ne hak talep ettiğini ancak her iki tarafında dağarcığında ki terimlerin aynı olması ve benzeşmesiyle mümkün olacaktır. Türk şiirinin yüzelli yıllık mücadelesine katılmıyor; aksine onun bilinen örnekleriyle iki bin yıldır dönüşüm yaşadığını düşünüyorum.

Göçebe zamanlarından itibaren şekil ve içerik gelişimini, bulunduğu her coğrafya da karşılaştığı onlarca farklı kültürle, toplum hayatında ki beşeri ve teknolojik gelişmelerle sürdürdüğü kanısındayım.

Yazımın en başında akımların nasıl ortaya çıktığı ve bir akımın bir başka akımın yerini nasıl aldığını yeterince açık ifade ettiğim kanısındayım.

Haiku, Yeiku'nun esin kaynağı olmakla beraber konumuz olmadığı için üzerinde durmayacağım.

Yeiku, şiirin içeriğine ve şairin sanatına bir kalıp uydurma derdinde olmadığı gibi onu öyle bir kalıba sığdırmakta ona haksızlık olacaktır.

Yeiku ile yapılmak istenen, tuvalde ki manzaranın tarifi değildir; manzaranızı oluştururken kullanılacak araçlar içerisinde

şunlara ve şunlara da yer verilmesi onun yeiku düzeninde bir estetiğe kavuşturulmasıdır.
Bahsedilen şunlardan kasıt araçlar ise
Yeiku tekniğiyle sanatınızın kısa ve öz bir anlatımla icra edilmesi,
icra faaliyetinde mümkün olabildiğince vurucu, etkileyici bir paydaya yer vermesi
bu etkileyciliğin mümkünse bilişsel bir veriyle veya mübalağalı bir espriyle taçlandırılması
sanatın tüm yolculuğunun insan ve doğa ilişkisine atıfla kişinin esin kaynağı doğasına yer vermesi
ve son olarak yazarken yalnız olan sanatçının yalnız olan icrasında yaratıcı mefhumun diyalogla eşlik etmesi arzu edilir.
Burada olanlar şiiri bir kalıba koymaz ona estetik bir zaviye kazandırır.

sizin Yeiku eleştirinizde, neyin ne olmadığını bir reddiye ile değil bir önermeyle veya yapılanın benzeştiğini düşündüğünüz
kaç örnekle açıklamanızı dilerdim.

Türk şiirinde Yeikunun kullandığı araçları kullanan bir akım demiyorum, bir kaç şairde demeyelim, bir kaç şiir var ise bizim
paylaşmanızı arzu ederim.

Eleştirinizle bize ne anlatmak istediğimizi bir kez daha derinine inerek açıklama fırsat ve farkındalığı verdiğiniz için teşekkür
ederim(iz).

Sevgi ve hürmetle,

Yeiku Nedir ? Nasıl ortaya Çıkmıştır ? İlk örnekleri Nelerdir ? Yeiku ile ilgili merak edilenler için aşağıdaki linklere
bakabilirsiniz,

www.edebiyatdefteri.com/198160-edebi-akim-ve-turk-siirinde-yeni-bir-akim-hevesi-ile-yeiku-hakkinda/

www.edebiyatdefteri.com/198074-heyy-dogum-gunu-partimiz-var-hepiniz-davetlisiniz/

<https://www.edebiyatdefteri.com/198043-yeiku-siir-sanati/>

www.edebiyatdefteri.com/siir/1327875/yeiku.html

www.edebiyatdefteri.com/siir/1327965/nefti-yesil-bir-askin-siiri-----yeiku.html

www.edebiyatdefteri.com/siir/1328083/yeiku-ucleme.html

www.edebiyatdefteri.com/siir/1328077/yeiku-lamaca---ucusu-bi-yerde.html

www.edebiyatdefteri.com/siir/1327972/yeiku-ca.html

www.edebiyatdefteri.com/siir/1328224/yeiku-black-uclemesi.html

www.edebiyatdefteri.com/198145-bir-kac-pejmurde-yeiku/

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1328909/ucrenk-ten-yeiku-uclemesi-deneme.html>

<https://www.edebiyatdefteri.com/198197-yeiku-denemeleri/>

BALİSTİK BİR AŞK, İHTİRAS, İHANET VE KİBİR SORUNSALI - B Şiirin Öyküsü

Bu öykü, sevgili Erkan Cem ARSLAN abimin, aşağıda linkini paylaştığım şiirinden doğmuştur, biraz uzun kaçmıştır sabrınızı rica ederim..

Öyküden sonra veya öyküden önce şiiri okumanız yapbozları tamamlayacaktır niyet ve edasıyla, sevgiler...

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1328367/balistik-bir-ask--ihtiras--ihanet--ve-kibir-sorunsali.html>

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1328656/siire-nazire-yeiku.html>

Getsemani, Cartagena , Kolombiya.

Juan Hernandez Ramirez Alihandro Ernesto , elli üç yaşına girdi bu akşam.

Ernesto bu akşam idamla yargılanacak; bu gece geride kalan elli üç yılını,gözünde kanlı bir anıyla sorgulayacak.

Kekeme dili, kasabanın sömürge yıllarından... Sarı renkleri arasında, sararmış yıkıntılarıyla bir pazar ayininden mirastı. Bir diğeri miras, direnmeleri, dili kemiğinde, elleri belinde, kırılmıştı o gün o öğlede...

Dili kekeme kır bıyıklı sakalsız bu fırıncı, dünyanın her yerine uzak bir köşede, kırılan umutlarıyla yoğurdu hayatını ...

Gençlik yıllarını Simon Bolivar'ın ve Guevera'nın öz yaşam öykülerine, öykülenmekle geçirdi. Onların yarım bıraktığını tamamlayacaktı; kırık yerlerinden uzak esrik coğrafyalara, dilinde özgürlük şarkılarıyla...

Çirkin ve göbeklidir biraz ve fakat pek güzel resim çizer, pek fiyakalıdır tütün dumanlandırın bakışları ve pek yakışıklıdır; çakarı alevli parmakları...

Yalnız aevli midir parmakları ? Daha nice dir harikaları, pek güzel oyar mermer taşları ince görür en kaba yanlarını kadının insanın; pek güzel açar fularını boynu üste düşürerek ve uzaktan gören gözlerin dudaklarını kemirterek..

Evinin bahçesinde müthiş heykeller pişirirdi. Önce taşları delecekti bilekleri , sonra ruhunu koyacaktı fikirleri...

Dedesi Paquinta'nın yanına verildiğinde annesi kesik elliydi, kardeşi ve babasını bir kilise ayininde yakalandıkları yıkımla kaybetmişti..

O gün Pazar ayinini, kıvrak yalanıyla okulu yırtar gibi yırtmıştı ,atmıştı kendini bir başka duaya, eylemli yollara...

Hayatının henüz başlarında pek güzeldi sesi, duasını hiç esirgemezdi ;onu kendine ve geceye saklardı . Gündüzler, şarkılar marşlar içindi, marşlar söyleyerek daha deminden, varmalıydı bir kısır nefesinde yorulmak bilmeden...

Harika şiirler okuyan, o kalabalık meydanlarda özgür şarkılarla daha on yedisinde düşünüyordu geleceği ...

Diline felaket düşeli beri ayırdı kiliseden. Ayrılık bir baba ve bir kardeşten, anne eli sakattı bu maziden... O günü sırtladı Ernesto, sırtında sakat eli sarkarken annesinin boynundan gözleri önüne, yüklendi talihini göğsüne, gözlerini devirdi gökyüzünden gölgelere.

Duasını anmıştı o gün ilk kez gün ortasında ...Duasını andı bu gece bu karanlık oda da son kez, gözleri önünde karısının kesik elleri , hiç kesilmeden akıyordu gözleri önünde son akşam yemeği ve yerde donuk bakışlı ka hayali...

Eric von Manstein, dedesinin komutanıydı Eric Eduardo Sanchez'in...

Annesi ile melezlenmiş bir nazinin, kaçtığı son denizdi, Getsemani, Cartagena , Kolombiya.

Eric'in sarı saçları ve mimiksiz surati uzunca boyu kısa kalmış ufkunda, ne şarkılar ne de aşklı kaldırımlar var. Onun ereğinden baldırından süzülü ihtiraslar ve yolda yuhalanacak hayınlar var...

Dedeleri evlerinde, biri kara haylaz biri ak çıplak iki fikrin çatışmaları içinde yetişiyordu güzler içinde yarım yamalak sevgile torunlar...

Anjelica Beatris Bueno Romario, bu sahil kasabasından, balıkçı çıkmazı sokağında, kavruk tenli, pazen fistaniyle okumayı yeni söker merdiven altı bir atölyede, gözleri mekanizma dişlilerinde gönlü karşı kaldırımda şarkılar söylenen bir kahvede.

Kesişirdi yolları, Ernesto, Eduardo ve Anjelik'in mesai bitimi, diğerlerinin ders bitimi kahve önünde...

Anjelica Ernestoya hayran, dilinde ondan duyduğu şarkılar yastığında her akşama saklı hülyalar...

Eduardo Anjelicaya hayran dilinde bıkmaz usanmaz kahrolası hayınlar, kolları sıkılı sert pazılar yastığında baldırlarında iheritaslı dudaklar...

Ernesto okulu astığı her güne, her biri bitirme tezi ödevleriyle yaşarken talim ediyordu öğretmenleri

Eduardo zoraki katlanırken matematiğe, kulağında paslı kırık öykülerle dedesinin öyküleriyle tahsilde..

Anjelica habersiz Napolyon Bonopart'tan olabildiğince çok para para para ile aşındırıyor hayatını mesai yollarında...

Ernesto, dedesini kaybetti bir ekim ayazında, onu yıkıntıları taze, kilise mezarlığına emanet defnetmişti.

İkinci bir defin geldi ardından, emanetini boynuna geçirdi dedesinin unlu yeleşini boynundan, hiç geçmezken

aklından...Yırtamadı bu kerre talihini, zihninde yoğrulan düşlerini, ellerini ve gözlerini ara ara ıslatarak veriyordu hamura şeklini.

Gidivermişti hayat, gençlik geç bir ihtiyar oldu çöktü omuzlarına o artık fırıncı olmuştur, fırıncı Ernesto.

Eduardoyu kimseler sevmeydi, Eduardo hep talimde; inadına güçlenmeliydi pazıları..

Eduardo asker oldu, sıktı kurşunları ,sıktıkça sıktı ve ufacak hislerini de sıktı boşalan her kuşun kovanından, ruhuna zalim kurşunlar çaktı.

Eduardoyu kimseler sevmeydi, Eduardo, saygınlık arayışında ve uzunca bir yalnızlıkla ayrıldı kasabadan.

Eduardo'yu gittiği yerde de kimseler sevmeydi ama hırsından mütevellit bir saygınlıkla, kafasında derin ihtiraslar ve hınçlarıyla yıllara sonra olacaktı dönüşü...

Dönmüştü Eduardo, mimiksiz yüzü, ruhsuz, vicdansız, sarışın güzel başıyla cinayet büroya...

Döndüğü ilk hafta tanınmaz, yürürken eski hatıralar arasında kahve önünde hınçlarıyla hatırladı hayınları..Hatırladı Eduardo baldırında tuzlu dudaklarıyla Anjelica'yı ve o kekeme düşen hırsının mimarı devrimci fırıncıyı.

Evlenmişlerdi Anjelica'yla, ve karışmışlardı hayata kızları ve oğullarıyla çirkin ve göbekli kekeme hep sevilmişti kasabada, kasabada bir yabancı yakışıklı Eduarda yeniden alevlendi kıskançlığında...

Eduarda kahve önü, yudumlarken salkım söğüt dibinde espressoyu bir tesadüfe şekil veren planıyla yudumluyordu.

Anjelica'ya denk getirmişti sigarasının ateşini, çakamayan parmağıyla, yanında kızı Celemantina chisrta Rosario Romarioy' geçen Anjelicaya alevli bakışlarıyla selamlar otuz yıllık yalnızlığıyla...

Anjelica'nın gözleri parıldar; otuz yıl öncesinden, yakışıklı gözler belirmişti hatırasında.

İddialı gençler ,biri çirkin, güzel sesli dilinde şarkılarıyla devrimci eşi herkesin sevgilisi, diğeri sarışın yakışıklı, başı onulmaz sert ihtiraslı tuhaflığıyla herkesin çekincesi yalnız ve belalı yitik sevgililiği...

Ernesto'nun doğum günüydü bugün paskalyaya denk gelmişti bu son elli iki yıl boyunca, herkesin sevgilisi fırıncının doğum gününde görmek isterlerdi herkesi bir arada..

Davet edilir tüm dostlar ve olabildiğince imkanlarıyla açtı kapı tüm kasabalılara ve o gün fazladan bir eski tanış yabancıya

Kızı Celemantina chisrta Rosario ile fırınlanacak kaz güvecini göndermişken babasına, çalmıştı kapıyı yabancı ve hiç yabancılaşmamış ihtirasıyla Eduardo. Eduardo, evde bir başına yakalamıştı Anjelica'yı...

Sonrası kanlı bir ceset, elli üç yaşını ve paskalyayı kutlamaya hazırlanan Kekeme Ernesto, kızları Celemantina ve komşular. Kapıyı geç vakit çalan Detektif Eduardo ve çapraz beyaz askılı, beyaz kemerli, şapkalı ve beyaz tabanca kılıflı, çapraz yukarı adamlar...

Eduardo, boyu ismine göre uzun aynı zamanda iyi giyimli ve yakışıklı trençkotlu ve fötr şapkalıdır.

- Bay Juan Hernandez Ramirez Alihandro Ernesto, sizi madam Anjelica Beatris Bueno Romario'yu kasten öldürmekten tutukluyorum bayım...

Öykünün doğduğu şiiir,

BÖLÜM BİR
İHTİRAS VE KİBİR

- Bay Juan Hernandez Ramirez Alihandro Ernesto
Sizi madam Anjelica Beatris Buena Romario'yu kasten öldürmekten tutukluyorum bayım.

Der dedektif Erik
(erik olan erik değil, Eric olan Erik)
(Dedektif Erik aslında oralı değil
Kasabanın yabancısıdır
Bu yüzden de ismi gariptir
Boyu ismine göre uzun
Aynı zamanda da iyi giyimli ve yakışıklıdır
Kendisi diğer bütün dedektifler gibi
Trençkotlu ve fötr şapkalıdır)

- Evet. Sizi tutukluyorum bayım.
Dedikten sonra yanındakilerin yüzüne bakmadan
İşaret ve orta parmakları birbirine yapışık haldeyken
Elini bileğinden şöyle bir iki sallayıp
Alın şu pislik herifi gözümün önünden işareti yapar
Dedektif Erik'in yanındaki
Çapraz beyaz askılı
Beyaz kemerli
Şapkalı ve beyaz tabanca kılıflı adamlar
Dedektife topuk selamı verir

Emredersiniz işareti yaparlar
Bu sırada
Hem göbekli hem irkin
Hem de fırında hamur kalfası
Fakir bir adam olan
Uzun adını bile zor söyleyecek kadar kekeme
Bay Juan Hernandez Ramirez Alihandro Ernesto
şaşkın ve rkektir
Ne diyeceğini bilemez
Hayır ben masumum. Diyemeden
(Ki kekeme olduğundan
Kimse de sözünü bitirmesini beklemez)
Çapraz beyaz askılı
Beyaz kemerli
şapkalı ve beyaz tabanca kılıflı adamlar
Bay Juan Hernandez Ramirez Alihandro Ernesto'yu
Kelepeleyip sürükleyerek götürürler

BÖLÜM İKİ AşK VE İHANET

- Mutluluk. Der dedektif Erik
Soldan sağ çapraz yukarı çevirip başını
Dik ve kendinden emin bir şekilde yukarıya bakar
Ardından aşağılar bir ifadeyle
- İnanın en büyük düşmanıdır. Diye devam eder.
- Mutlu insanlar hep hata yapar.
- Mutluluktan gözleri birşey görmez.
- Akılları alışmaz. Zaafa kapılırlar.
- Mutluluktan hiçbir şeyi doğru düşünemezler.
- Bu yüzden de
Maktul madam Anjelica Beatris Buena Romario'ya
gibi alımlı dalga dalga siyah saçlı pürüzsüz tenli
güzel vücutlu uzun boylu şehvetli ve mutlu insanlar
Bay Juan Hernandez Ramirez Alihandro Ernesto gibi
birilerinin kıskançlığına kurban olup gidebilirler.
Der ve bir müddet susar.
Nedense gözleri hala yukarı bakıyordur
Gözleri hala derin ve boş boş yukarı bakıyordur
Ve bir müddet daha susar
Maktulün yakınları ve ahali de ağlamayı bırakıp
Yukarıda ne var
Neye bakıyor bu adam diye yukarı bakarlar
Bu arada adı Eric olan dedektif Erik
Çevresindekilere bakmadan
Bakışları hala yukarıdayken
Buruk ama kinli bir şekilde
- Ben de mutlu insanlara tahammül edemem. Der
Ve ardından hem yürüyüp
Hem de emri vaki bir tonda
- İkinici bir emre kadar
Kimse benden habersiz kasabayı terk etmesin. Der
Ve arabasına binip gider

BÖLÜM  BALİSTİK SORUNSA

Zaman geçmektedir
Maktulün yakınları ve ahali hala yukarı bakmaktadır
Bir süre sonra tiz ve efkarlı bir ses duyulur

- Ama nasıl olur?
- Annemi en son dedektifin yanında mutlu gördüm.
Ses kesilir, boşluk olur
Ve ardından devam eder tiz ses dile gelmeye
- Ah inanmıyorum annem ve dedektif...
- hayır olamaz
- oysa bana ne sözler vermişti bu adı herif
Der.
Bu tiz ve efkarlı ses
Maktul madam
Anjelica Beatris Buena Romario' nun ortanca kızı
Celemantine Chirsta Rosario Romario' ya aittir
Herkes önce Celemantine Chirsta Rosario Romario'ya
Sonra birbirine göz gezdirir
Anlamış gibi
Dudaklarını büküp başlarını sallarlar
Sonra kafalarını tekrar soldan sağa kaldırıp
Çapraz yukarıya bakarlar
Ama artık çok geçtir
Dedektif Erik kasabayı çoktan terk etmiştir
Ve ahali hala bir yandan çapraz yukarıya bakıyor
Bir yandan da ikinci bir emri bekliyordur

.

Uğur / Erkan Cem Arslan
Kasım 2018

Okumak yarası, - " Bir Hanım" / Fatma Semiye

Sevgili okur, burada yazılan öykü ve içerisindeki bir hayalin örgüsüdür !
Öykünün esin kaynağı, görseldeki ilk kadın yazarımız Fatma Aliye Topuz Hanım'dır.
Kahramanımız Fatma Semiye bir hayal olup, ismini Fatma Aliye ve onun kardeşi olan,
ilk feminist öncülerden Emine Semiye'den esin almıştır.

Zihin ve ufuk açması dileğiyle huzurlarınıza, uykusuz bir geceden armağandır.

Okumak yarası – “Bir hanım”

Tahir, on dördünde henüz...Karasuyun çimeninde, kır bitkilerinden bir tuvalde; annesinin mezarı başındadır...
Annesi, Fatma Semiye,

Mezarında ne bir kuş sunağı, ne de bir karanfil vardır. Mezar taşında şöyle yazılıdır,
“Muharrire ve Sendikacı Fatma Semiye, ruhuna el Fatiha “

Tahir'in annesi, mavi tulumlu endamıyla, sarı saçları hep uzun ve taralı, elleri nasırlı işçidir.
Helalin, iffetin ve inancın ve umudun adıdır; Tahir'in anası Fatma Semiye, bir tuvalde saklıdır.

Fatma Semiye kadındır !
Adı gibi yücedir. Dilinde bir hakkın zikri ile özgür ve dik başlıdır.

Fatma Semiye'yi okutmadılar, onu bir tekstil tezgahına, makine dişlilerine talime koydular...
Nasırlıdır elleri, nasırlıdır özgün fikirleri, onu okutmadılar; onu o gün uykularından yaraladılar...

Yarasından güç bulan Fatma Semiye, her fırsatı yontar kendine. Ya bir gazete kupürüne veya bir sinema
afişine kanar yaraları, yazar hayallarını, “yazar” düşlerinde. Yazmakla kalmaz Fatma Semiye, kafasına takar
okuyacaktır ...ve okumalıdır da. “And olsun !” der, gecelerine ve her vakte...
İlk sökününü verir ağabeyinin okuma fişlerinden...

“Adem ve Havva “ der, “kadın yemek yapar”, “oğula aş eder”, “akşama evi temiz eder”...
O böyle söker okumayı, okudukça söker zihnin tasavvurunda açmazları...
Sonra sonra okudukça -

“Adem'i Hayat'a, saliverirler, kadını da -eski evlerin, soba yanan tek odası, uzun sofası –hayata dar ederler”
Fatma Semiye, ilk tefekkürlerini sessiz ve kimsesiz böyle zikreder.

Okumaları onun, bilincin altın yıldızlarıdır. İlmek ilmek tıpkı mahir elleri gibi dokur zihnin pak ,
saten aydınlığına...

Her fırsatı değerlendirir, ne saat on geç kahvaltısı, ne saat beş son çayı...
Ziyan edemez zamanını, okur her fırsatta ve yazdıkça yazar yarasını. Yalnız kendini mi yazar?
Tüm ezilenleri ve daha çok ezilen kadınları, anaları, kumaları ve işçi kadınları...

Yazar Fatma Semiye, dillerinden kenetli kadınları, hayallerinden düşkün, yaşamlarından tutuklu kadınları...
O yalnız yazar mı?
Yazmakla kalmaz, yaşar ve yaşatır da Fatma Semiye !
Koşar her kadının derdine; o bir omuz kadar yakındır size...

Bir çırağın yanlış kesiğine tamamlanmış bir esirgemedir o, kükrer !
Çavuş, usta başı önlerinde yalın kılıç, dik başı ve mağrur gözleriyle...
Moraran gözlerde, yeşil mor damarlara müşfik dokunuştur o, hırçın bir deniz olur sonra...
Okşayan şifa elleri, ezilenlerin, işçinin ve kadının gücü olur, sıkılı bir yumruktur O !

Fatma Semiye, okumadı , okutmadılar onu. O, Fatih terzihanesinden mezun oldu...
Dikiş, nakış biteviye kanaviçeler işledi, iplik yorgan nevrresimler sırdı, makrameler ördü.
Mahallenin genci yaşlısı herkesin uğrak yeri, rica kapısı oldu...
Sonra gelinlik işlemeye koyuldu ve pek mahir bir terzi oldu.
Osmanbeyde, Cihangir de ve daha bir çok yerinde İstanbul'un...
Sosyetenin terzilerine birinci çırak, sorasında kalfa oldu. Altı yedi eylül olayları sonrasında kaybetti işini ve masum
müşterilerini ve ayrıldı yolları.

Fatma Semiye'nin yolu, şimdilerde bir üniversite bahçesine devrolan cankurtaranda bir atölyeye düştü.
Atölye büyümüş memleketin ilk büyük fabrikalarından biri olmuştu.

Fabrikanın ilkleri büyüklüğüyle kalmayacaktı...

Fatma Semiye ve kadınların bahtı onunla değişti.

O, tarihin ve devrin görmediği bir kadındı...

Her şeyi başkalaştıracak, her zorbaya baş kaldıracak ve mücadeleye zeka ve onur bileyecekti....

Bir Güzel İnsanı Kaybettik

Üniversite yıllarında öğrenciliğimiz kampüs sınırlarıyla kalamazdı, kalmadı, vardı bizimde hayallerimiz... Siyasi çıkmazlara girmeyen, radikal, uzlaşmaz ,ötekileştiren ve kutuplaştıran cenahlardan uzak kalan ve sadece gönüllük esasıyla "eleştirmek için değil değiştirmek için " diyen ve daha güzele dönüştürmek için yola çıkan bir gençlik olarak Toplu Gönüllüleri Vakfı çatısında bir araya gelmiştik. Bu oluşum Yurtiçi ve yurt dışında bir çok üniversite de gönüllük esasına dayanan toplum ve birey temelinde "insan ve sorunlarını " ele alan sinesini genç ve yetişkin gönüllülere açan bir oluşum oldu. T.O.C vakfı gönüllü faaliyetleri, dogmatik ve hiyerarşik biz düzlemle, tepeden inme direktifler ve ödevler vermedi. Bünyesine katılan genç ve yetişkin gönüllülere, kendilerince projeler üretmelerini, sorunun yine o sorunun ortaya çıktığı sahasından kaynaklarla yine en yakın çevrenin soruna dikkatlerini çekmelerini ve toplumsal farkındalık oluşturmalarını ve tüm bu olumsuzlukların sürdürülebilir nihai projelerle geri döndürülemez bir şekilde çözülmesini benimsiyordu.

İşte böyle bir çatı altında tanıştığımız arkadaşım, dostum kardeşim Mert KÜÇÜKYUMUK'la birlikte yurdun bir çok yerinde kulları tadilatına gittik, birlikte S.H.Ç.E.K , Darülaceze, Sokak çocukları, Mülteci kampları, Erozyonla mücadele, Kız çocukları okula kampanyaları, yurdun bir çok yerinde Huzur evlerinde birlikte gönüllü organizasyonlar, etkinlikler, söyleşiler, konserler, kalıcı bağış ve sponsorluk kazanım çalışmaları ve daha sayamadığım ,sürdürülebilir bir çok projeyi birlikte yeşer içerisinde yer aldık. Maalesef bu güzel insanı, dostumuzu, Mert KÜÇÜKYUMUK kardeşimizi ,eşini ve biricik yavrularını Doğanlar apartmanında kaybettim, kaybettik :(

Mert KÜÇÜKYUMUK, Eda KÜÇÜKYUMUK ve çocukları minik Ateş KÜÇÜKYUMUK aramızdan ayrıldılar, nurlar içinde uyusun :(

Biraz daha fazla kazanayım diyerek ; kumundan, demirinden çalanlar, yer açayım diye kolon kesenler ve bunlara göz yumayan yetkililer umarım sizinde hikayeleriniz yarım kalır, mezarlarınız çiçeksiz kalsın hak ettiğinizi bulun ....

Nefes al çürüme, nefes ver çürütme !

Bir canlının nefes alış, büyüme ve gelişim ile bir nihayete erer ve bir mevcudiyete, mükemmeliyete tamamlanır. Bir süre sonra ise bu nefeslenmeler, mevcudiyeti muhafaza için devam eder; “ ben hala canlı ve hayattayım” der nefesler ve bozulmamaya direnişler ile ömrünü sürdürür. Mücadeleden yorgun düşen yaşlanır veya hastalanır ki yaşlılık, direniş yorgunluğudur...En nihayetinde sonuna yol alır insan ve yolculuğu tamamlanır.

Can verenin, en belirgin işareti nefeslerimiz ! Nefes alpta vermemek mümkün mü ? Verdikten sonra yerini başka hiç bir şeyle dolduramamak gören gözlerle ve sorgulayan zihinlere en büyük ayet değil midir?

İnsan, münferit bir daireden bir silsile halinde önem ve iştihak derecesine göre; başta kendi hayatı olmak üzere en yakınlarından başlayarak, toplum hayatına can veren yegane ve en önemli unsurdur.

Doğada hiç bir canlı yok ki en azından bir yönüyle insandan daha müthiş bir varlık olmasın ! Mesela insan, bir yırtıcının diş kadar keskin dişli değil, bir çıta kadar hızlı değil, bir katır kadar dayanıklı değil, bir ayı kadar güçlü değil.... Ve fakat tüm bunlara rağmen hiç biri insan kadar, kötüye ve iyi yede meyyal değil !

Kurdun gözü yılar insanın dehşetinden; katırı sarp yamaçlara köle eder insanın hırsı ve ayıyı kış uykusunda bile rahat bırakmaz insanın saldırganlığı... İnsan vahşetinden en yırtıcı kuşlar bile korkuya kapılır ki; o insan, bir başka insanı dişlerken gösterir kötülüğün ne demek olduğunu...

Toplum dediğimiz o büyük küme ise tek tek fertlerden ve o fertlerin bir araya geldiği aile, evlilik, komşuk , mahalle vesaire kaza, iller eliyle teşekkül eden bir başka canlı organizma değil midir ?

Elbette toplum o canlardan ibaret ! Toplum, canlardan ibaret olmakla beraber asıl teşekkülü, iyiye ve kötüye meyyal onca insanın bir arada ve huzurla bulunması ve aynı yöne, benzer gelecek kaygıları ve estetik algılarıyla yönelmesidir.

Çürüme ile güncemize gelen şey ise tam bu noktada başlar; parçadan bütüne tarif olunurken...

Zira insan, bütün dediğimiz o toplumun bir parçası olarak bozulmaya girmiş ise bu zamanla ve ne yazık ki toplumda yozlaşmaya ve çürümeye kapı açacaktır, maalesef açmıştır da !

Türkler hakkın da bir çok tarihi ve ünlü şahsiyetin sözleri birçoğumuzun malumudur. Hemen hepsinde ortak veya benzerlik gösteren düşünce, Türklerin devletli olmaları, özgür olmaları ve mücadele azminde olmaları yer alır. Bir de aile kavramında belirgin hassasiyetleri, bağlılık ve dayanışma duyguları, misafirperver oluşları anlatılır...

İstanbul Teknik Üniversitesinde öğretim görevlisi bir arkadaşım son yedi senesini Japonya'da geçirdi ve orda Japon bir hanımla evlilik yaptı. Türk-Japon dostluk girişimlerinde aktif roller üstlenen arkadaşımın aktarımıyla, Japonların, bugünün Türklerinde gördüğü son yirmi yıldaki değişim çok acıdır...

Anlatıdan kısa bir bölümle Japonların Türklere bakışı özetle şöyle olmuş. “ Türkler, hiç anlam veremeyeceğimiz ölçüde yabancılara karşı güler yüzlüler ve her daim huzur telkin eden sıcak insanlar. Anadolu gezilerinde gördük ki bizleri rahat ettirmek için kendi yatağını verip kendileri yer döşeginde uyurlar; evlerine ancak bayram ve özel günlerde evlerine giren emekçileri yemeklerini; bize hem de önümüze çevirerek sunarlar fakat tüm bu insanların trafikte daha beş saniye bile geçmeden kornalara yüklenen, yol verme tartışmalarından yok yere bir sabırsızlıkla insan öldüren o insanlara dönüştüğünü görmek dehşete düşürüyor...”

Bu ve benzeri dışardan gören tespitleri uzun ve dehşetli bir şekilde gidiyor maalesef ama bu kadarı bile düşünen vicdan sahiplerine yetecektir diye düşünüyorum.

Ne oldu bize ?

Nedir bu bir tarafta son mutlu öyküsünü üç yüzyıl öncesinde bir zaferle hatırlayanlar ile diğer tarafta nice mutluluğunu sadece bağımsızlık mücadelesi, kurtuluş ve kuruluşun kutlu günlerine özlemle geçiren bizlerin halleri ? Oysaki biz bugünün insanları o güzel geçmişi ve geçmişte ki güzelleri vefa ile anmaktan daha ziyade onlara yaraşır bir vefa ile yaşatmamız gerekirdi, yazık her işimiz bozulmuş ve tüketmekte sınır tanımayan hırslarımız, bugünlerde bir şey koyamadığı gibi geçmişin dil uzanarak bugünün kötülüğüne razı etme çabasında bir acziyetle düne ve dündekilere saldırmakla tatmin olma, çıkış aramaya koyulmuştur...

Cemil Meriç rahmetli der ki “ hayat herkesin yaşadığı, kimsenin yaşamaktan hoşlanmadığı komedyadır”

Ey insan,

Düşün ve gör !

Huzurevleri var içinde huzur yok; ana okulları var içinde ana yok bu ne yaman çelişki...

Düşün ve duy !

Karanlık gecelerde yastığa gömüldüğün vicdanınla sen, güne ağaran dertleriyle işkence gören, şiddete maruz kalan kadın ve çocuklara uzanmasın dillerin; sömürme ve aldatma !

Düşün ve söyle !

iyi olabilmenin kudretini gösterenler hangi kötülüğün üstüne gitmediler de eğlendiler ?

Düşün ve ağla !

sen, sessiz ve eylemsiz kaldıkça çökecek karanlığın gölgesi ve seni güneşi üzerinden kaçıranlar ile anacak senden sonrakiler

Düşün ve anla !

Aldığın nefesin bir emanet ve emanete hıyanet en zelil, en alçak suç !

Çürüme ve çürütme ,

Nefesi ol hakikatin, nefesi ol insanlığın, eşinin ve evladının, nefesi ol komşunun ve dostlarının ve nefesi ol kimsesizlerin ve mazlumların

ve bir asude vuslat ile özüne; insanlığa dön ,nefesi ol toplumun ey can !

Nefes al çürüme , nefes ver çürütme !

Bir yol, bir yön

" Bir yol, bir yönde yürünmekle var olur.

Her yolun bir yönü vardır; ama en başından çizilmiş, belirlenmiş bir yön olmasaydı, yol hiç olmazdı.

Yönü belirsiz bir yolda yürüyen kişi, yeri gelir, yürümeyi bile unuttur yürümek bile, belirsiz hale gelir..."

Oruç ARUOBA / YÜRÜME

Bugün ayrılıyorum İzmir'den,
yanımda biraz Neva ile...
beni biraz ovuşturursalar;
ne çok Neva belirir gözlerde...

03.09.2018 kordon ,
S(Y)N

Oyalı Tüfenk

"Ağustos'un son günlerinde bile hırkasız gezilmez Ilgaz'ın serin, puslu yaylalarında. Kış öyle çetin ve öyle uzun geçer ki ne yana baksanız kavruk yüzler, koyu benizler görürsünüz. Bilekleri kalın, sesleri karttır bu dağ köylüsünün... Koyun eğlenmez, kömüş semirmez buralarda. Varsa yoksa bir keçi bir de alabildiğine orman içre tomruk çekeni... Biraz esnafılık bileni de süpürgeci, kilimci ya da kalaycı olur başkada gelir kaynağı yoktur bu dağ köylüsünün. Ha bir de ıssız dağlarında firari mahkumlar ile üç beş eşkiya gezinir"

Atıyla tozutaraktan tozu toprağı, seğirterek gelen bir atlı görünür yamaçta.

"Bu gelen hayırsız Nakis Hasan olsa gerek" der. Sirtını yasladığı kerpiç damda; günleri uzak vadileri seyirle geçiren Felçli Çolak Ömer.

Nakis Hasan: Havadisler hiç hayra alamet değil Çolak Emmi...Hayırlar ola, Selamın Aleyküm

Çolak Ömer: Ve aleyküm selam. Hayrola Nakis ne hayrı ne şerri ?

Nakis Hasan:-Böğün zabahtan Pamuh Hacı'nın zahiresini aliverişteydim. Gözleri dolu doluydu doksanlık koca ihtiyarın.

Çolak Ömer:-Neye ola ki?

Nakis Hasan: - Menderes'i ve kabinesini tevkif etmişler; seneyi devriyesine asacaklarmış öyle der ihtiyar ağlamaklı...

-Layih (laik) Fikri'de kahvede çayınan leblebi ismarladıydı ahaliye...

Çolak Ömer: -vay başıma geleeennn

Nakis Hasan: - Heç anamam bu siyaseden, diyaneden ; Hacı'nın gözünden düşen neyedir; Fikri'nin gırtlığına giren ne? Kim neye üzülür, neye sevinir bilemedimki... Amaan heri biz gendi işimize bahalım.

Sözümüzü n'etcez sen onu de hele ?

Çolak Ömer: Geç bakalım Nakis Hasan, geç hele bi soluklanalım Oyalı'nın dibinde...

" Kerpiç duvarları badanasız bu evin, bir köşesi kesme taş döşelidir. Kalan duvarlarında yer yer boyun vermiş saman parçalarıyla sanki köse yanaklı bir ihtiyardır. Sofasına köylü hayat der buralarda. Hayat, uzun bir salondur. Odaların her bir buraya açılır. Gün burada demlenir, aş burada pişer yine geceye ve rüyalara herkes buradan çekilir... Hayatın orta yerinde yanık soba kuruludur. Baca büklümüne gelmeden üç tel askı uzanır, üçünde Yunmuş esvap asılıdır. Hemen uzanan boru hizasınca bir mahat çakılıdır, üzeri Yörük kilimiyle kaplıdır. Bağdaş kurarak oturulur buraya aksi halde uzansa ayaklar yere değmez ; mahat yerden yüksektir biraz.

Oyalı, bir tüfektir; dede yadigarı, şimdi taş duvarda asılı, nazlı ve suskun..."

Nakis Hasan:-Çolak Emmi bir daha anlat hele nedir bu Oyalı'nın hikayesi, anlat da yorgunluğumuz eğlene...

Çolak Ömer:- Anlatayım Nakis anlatamda dinle; dinle de yüreğin yumuşayıvere varsa göğsünde...

-Dedem Kadioğlu kolağası imiş Osmanoğlu'nda. Daha sonraları Çerkez Ethem, Bozok yaylasına Çapanoğlu'nu tepelemeye gelende kuvvaya katılmış imiş. Civar Serkez'in Ermeni'leri ve Difoy'un Rumları'nın bir kısmı ayaklandığında, mübadeleye kadar çatışma olmuş bu dağlarda... Şehit düşmüş Kadioğlu dedem yanında bir manga atlı ile. Geride kalanlar bir Pamuk Ha Dede, Layih Fikri'nin Babası Ürustem Ağa ve İşte o vakit toprağı bol olsunlar; kahyası Yorgo ile Taşçıoğlu karamemmet(karabet) kalmış. Yüklenmişler naaşını... Yorgo'nun da Karabet'inde gözleri kan çanağı iken dönmüşler Obaya...Rivayet odur ki dedem Kadioğlu'nun alınının kanı, tüfenginin dipçiginde, hilal üstüne gül goncası olmuş...Yorgo bu yüzden şehit olduğunu anladım dermiş o vakit.

Karabet ise kanlı motiften gül kokusu aldıklarını... Hatırasına sahip çıkmışlar sağolsunlar. Cenazeden sonra Yorgo; vernikle tüfenginin dipçiginin, pas tutmasını bozulmasını diye... Karabet Emmi de bulabildiği kadarıyanan aha bu kesme taş duvarı örmüş ;hatırası incinmesin, nazlı nazlı asılı kalsın deyü. Gönlü kerpice yakıştıramamış gari...

Nakis Hasan: Bu Karamemmet (karabet) Emmi dediğin şey değil mi ?

Çolak Ömer:-Evet o !

Bizim Emine'ye Fransa'da sahip çıkan Sevan'la Tevfik'in (Tevfik Müslüman olmuştur.) dedesidir. Sağolsunlar. Fransa sefaretlerinde imdi işittiğimiz mevkuf Zorlu'ya da (Fatin Rüştü Zorlu) hükümet ricaline de faydaları dokunasiya danışmanlık eder, mihmandar olurlarmış.

Nakis Hasan -Hey gidi hey eskiler... Eskinin gavuru bile bizden Müslümanmış desene Çolak Emmi. Neyse Çolak Emmi laf lar açtı bizim mesele geri kaldı gene. Hani artık bağlasak şu işi uzatmasak ...

Çolak Ömer:-- Tamam tamam Nakis anaadık lafın gerisini... Ama sende bizi anla heri, halımız ortadadır. Feride'nin de hali ortadır; ateş gibi kıvılcımlı zaar.. Hem bilmez misin yeni muallimi? Muallim Cahit'i garşımıza almak olmaz; tövbe bismillah müsaade etmez Feride'nin mektebi bırakmasına. Ya sonra cendermeye ihbar eder bizi...

Hemi şunun surasında iki yılı kalmıştır ilk mektebi bitirmesine...Zaten çiçekten mustarip olanda üç yıl geç başlamış

garibim...Mezun olanda inşallah yaşı da erişe biraz, sonrasi kolay, tamam ederik o işi ...

Nakis Hasan:-Bana bah hele Çolak !

- Ben bilmem mektep falan.. Muallim Cahit kim ola ki hem kız senin kızın deal mi? Bi kızına söz geçiremen mi bre ihtiyar Çolak ?

Çolak Ömer:-Benim (h)elbet ! Benim kızım emmeeee...

Nakis Hasan:-Hemi bah...Cendermeye kiraladığın beygirde yorgun düşmüş ellaam yeni

- karakolun inşaatından; ondan kelli çok yaşamaz benden dimesi....Zaten bir taburluk inşaat ederlermiş bitmesi anca Mart bulur derler.

Çolak Ömer: Taaam tamam anladık Nakis

Nakis Hasan:-E anladıysan o zaman bağlayalım şu işi artık. Emanet bileceksem sözünü, emanet isterim kıymetlini...

Çolak Ömer: Bre nakis görmez misin halımızı ? İki atım var biri yorgundur, iki çift de kocamış keçim. Üç dönüm çayırım var otu ağıla yetmez... Ha bir de bu oyalı tüfenk baska nem var ki ? Ne verem sana, söze emanet ?

Nakis Hasan : İyi ya işte meşhur Kadioğlu'nun oyalı tüfengini veresin.

Baharda da Feride'yi mektepten alırsın. Bende sana yeni bir at, yavrulu üç geçi daha veririm ha bir de oyalı tüfengini geri veririm (nasılsa Oyalı Feride'yi..) öhhö Feride'yi nikahlırsın artık bana. Müstakbel damadın olmadık mı artık gayri daha ne

...
öhhö öhhhö ööö bi suyunda mı nasip olmaz ihtiyar ?

Çolak Ömer:- Asuman ! -Asumaaannnn ! - Asu kızım bah hele beri (gene nere gayboldu bu yunmuş kız ..)

-Asu kızım, (gözleri göğkeçemen kızım) bah hele ...

-Nakis Emmine accık su, bi lohüm bi gayfe pişirsen de yola düşse...

“ Ocağ başında Asuman. Bi kulağı, hayatta babasından gelecek buyrukta Asuman'ın. Kalan tüm mevcudiyeti ve İki yeşil boncukla pür dikkattir. Büyük ablası Emine'den postalı romanı; kahramanı J'DARC'ın hikayesine dalmıştır Asuman.

J'DARC son kuşatmaya hazırlanıyordur... “Alsace” bataklığını geçerken çok zayıat vermişlerdir ama bu şerde bile bir hayrı görmüştür bu cesur savaşçı kadın. Zira aşılmaz görünen bataklığı aşacak bir çare bulmuştur. Şehitlerin ve atlarının bedenlerinden bir köprü kurmuştur bataklık üstü, J'DARC ordusunu bu yığın üzerinden geçirecektir....

J'DARC : “ Haydi ileri... ileri Aslanlarım ileri ...Yetsin namınız... Yetsin bilekleriniz, yetsin zulme gayri”

Asuman: (babasının nidasıyla irkilerek yerinden) - Yettim bubam yettim daa...

- hemen tez ederim gayfeyi de lohümü da.(Ah o şehitler, ya o güzelim atlar meğer köprü olacakmış...)

“Tomruk çekende ikindi güneşi alçalır; kavruk yüzünden, gölgeye düşer Feride'nin. Vakit akşama eğlenir artık. Feride'nin dönüş yolunda Çolpan anasına ne diyeceğindedir. Zira cenderme yokuşundan inmesi kolaydı ama bu sarı toprak yamacında bu yorgun atla gidişat hayli zorlaşmıştır. Mesaisinden yorgun hayvancağız, terinden öksürüğe atmıştır kendini; hali hiç hayal alamet değil. Ha düştü ha düşecek, vakitte çok geç. Aksilik bu ya, her işi ters gider bugün... Oyalısıda yanında değildir, geç vakitte bu dağ yamacında.”

"Biraz sonra, terpoşlu kazanda üzüm, yanında bayram artığı sarı lokum ve bakır fincanda sade kahve ile gelir. Asuman.”

Asuman: Buyur ! Naaa şeeey ... Hasan Emmi buyurasında acı ola tez kalkasın.

Nakis Hasan: Tövbeeee şunun ettiği lafa bahele Çolak ... Senin kızların hepsi bi alem yahu. Dilleride maşallah er olanda yok böylesi. Sahi gözlerde göğkeçemenmiş bunun maazallah.

E sen karasın, çolpan anada ala gözlüdür kime çekti ki bu kız ?

Çolak Ömer:- Nakis bu benim son beşik , zemheride doğduydu bi görsen aha bu kadar; el kadardı yavrucak.

Ebem,” yaşamaz bu ! Yaşasa da sakat kalır Göksu dereye götüründe efsunuyla yunsun “ dediymi... Üç aylıkken Göksu dereye götürdük el kadar bebeyi. O kar kıyamette yavrucağı dereye yurken, o ayazda nerde çıktı bilinmez, göğ keçemen(Yeşil zelt kertenkele) atladı dereden.O an da sustu ağlamaları... Bize öyle gelir ki o gözler, ondan alamettir bizim ufaklığa...Adı Göksu'dan, gözleri göğkeçemenden alamet Asumanım'a. Gözlerinin yeşilinden mi yoksa suyun efsunundan mı bilinmez; ağızla iştir ama çok okur bizim tekne kazıntısı. (Gülüşmeler... Kahkahalar)

Nakis Hasan: - Bahalım hangi abasına çekecek bu Çolak Emmi, Feride'ye mi Emine'ye mi?

Çolak Ömer:-Feride'm gibi kuvvetli ola, dik ola başı; Emine'm gibi azimli ola, açık ola zihni daha ne isterim Nakis...

Nakis Hasan: -Ya Çolak Emmi vallahi şaşılacak adamsın sen ! Nasıl gönderdin bi başına Emine'yi ta Frenk denen gavur memleketine? Peylesofu mu olacak ? Olacak da ne olacak başımıza ? Kadın kısmısının yeri beyinin yanı deal mi? Ne işi ola gavur ellerinde...Civar köylünün dilinde bile senin kızlar konuşulur...

Çolak Ömer:-Ne varmış Nakis benim kızlarımda ? Neyi konuşmuş boşboğazlar de hele ?

- Nakis Hasan: Derler ki, Feride cendermeye kiraladığın beygiri götürüp getirirken köyün uşaklarıyla yarışa tutuşmuş her

defasında amma maşallahı varmıyorsa daha geçen bir er oğlu çıkmamış içlerinde ... Hayret bir şey ...O yorgun at ile nasıl çatar, nasıl aşar uşakları şaşılacak şey doğrusu...Uşakların hepsi hizaya girer ama tek kelam edemezlermiş sözünün üstüne.

- Çolak Ömer: Tabi ya Kadioğlu'nun torunu benim gızım at binmesini de bilir söz söylemesini de ,ne sandın Nakıs

- Nakıs Hasan: - Emine'yi de derler lakin... Layih Fikri'nin gızı ve yeğeniyle mülkiyede beraberlermiş ya hani

Çolak Ömer:- Eee ne var bunda?

Nakıs Hasan:- Eesi Fikri'ninkiler kaymakam müfettiş olasıymış da senin gız ille de felosopbbe dermiş neyse artık o?

Çolak Ömer: Felsefe o felsefe filozof ilmi tahsil eder...

Nakıs Hasan: Neyse ne ! Ben anlamam sofudan feylesoftan falan; adını da değiştirmiş derler zaten

Çolak Ömer: Ne demek adını değiştirmiş?

Nakıs Hasan: Pamuk Hacının Oğlu Bahaddin, Baha yapmış ismini senin gız da Mine olmuş...

- Soranlara da "Ankara garında emanete bıraktık " derlermiş Din'i ve E'yi ..Zorbonadan dönünce alacaklarmış geri.

- Çolak Ömer: Zorbona değil Nakıs Zorbona değil... Sorbone onun aslı Sorbone (Edebini bırakmaz benim kızım var bi şey b işte...Zorladılar mı acep yoksa yeni modamıdır bu?)

- Nakıs Hasan: Neyse ne ! Ben bilmem... Sen beni düzeltereğine gızına sor yeni ismini, berikinin dinini, cismini...

O halde Oyaly tüfengi emanet alırım; yolum uzun gayri bana müsaade...

Çolak Ömer: Müsaade senin, tabi müsaade ...(müsahibi ecinni olasıca, yel alanda kök dibine düşesice adam. De hayde şeytan göre yüzünü...)

"Gün ağaranda cenderme dayanır kapısına Çolak Ömer'in. Cenderme Çolak Ömer'i tutuklamaya gelmiştir. İhbar gelmiş akabinde yeni Muallim Cahit, dere ağzında vurulmuş vaziyette ölü bulunmuştur. Maktulün hemen yanı başında oyaly tüfengi ile Çolak Ömer'in cansız beygiri yan yana yatarmış. Tüm şüpheler Feride'yi işaret etmekteymiş çünkü Feride ortalıklarda yokmuş."

Çolak Ömer: Ne dersiniz ağalar ? Hiç olur mu öyle şey benim Feride'm heç gıyar mı muallime hemi de biricik Cahit Hocasını kim demişse iftiradır bu , inanmayın müfterilere inanmayın sakın ha... Vah başıma geleen...

"İşin aslı Nakıs'ın planı en başından belliymiş. Sabah Pamuk Hacıdan sonra kahveye, kahveden sonrada karakol çavuşuna yaltaklığa gitmiş hergele. Hediye namına aylık rüşvetini vermiş namussuz çavuşa. Tesadüf, o vakit Feride'nin kiralık beygiri almaya geldiğini ve tüfeksiz olduğunu görmüş. O anda aklına düşmüş hinliği, zalim planı... Doğrudan atını sürmüş obaya... Babasının yanına varana kadar kurmuş tezgahı kafasında.

Oyaly tüfengi alan Nakıs, okulun üst katında bir lojmana çevrilmiş muallim evinin kapısını çalar. Muallim Cahit'e dere ağzı mevkiinde Feride'nin atının baygın düştüğünü, bir başına yardım edemediğini söyler. Veteriner olmayan bu köyde Çolak babasının elinden bir şey gelmeyeceği için ve dahi gece vakti eşkıya endişeside sarmışken beraber gitmek lazım geldiğini söylemiş.

Muallim Cahit tamam der hiç düşünmeden endişe ve olanca heyecanıyla... Nakısın atının terkisine biner, yola düşerler... Dere ağzına vardıklarında ise Nakıs içinde sürpriz olur; sahiden de Feride'nin atı yığılmıştır çünkü arka sol ayağı kırılmıştır hayvanın... Feride başında çaresiz ağlamaktayken bulurlar onu, Nakıs ile Muallim Cahit. Artık çok geçtir ve atın vurulması icap eder.. Feride vazifeyi üstlenir; kimselere bırakmak istemez son vedayı...Gözlerini yumar Feride; arkasında Muallim Cahit ve onun arkasında Nakıs seyredirken... Gözlerini yumar ve basar tetiğe Feride... Bir çift göz daha yumulur aynı anda ah ile..... Feride yummuştur gözünü zoraki basmıştır tetiğe ama aynı anda iki tüfek patlamıştır sanki ... Feride atı vurduğunda Nakıs da Muallimi vurur hemen ardında ve aynı anda kafasına bir kurşun ile...

Feride tüfeğini yere atıp geriye döndüğünde Nakıs'ın, yivli namlusundan hala dumanlar çıkan tüfeğiyle göz göze gelir. Mak hocası ise yüzükoyun kanlar içinde, yerde cansız uzanmaktadır.

Nakıs, korku, ve şaşkınlıktan dili tutulan Feride'ye o an bir tokat atar. Atılan tokatın şiddetiyle zaten dere yamacında bulur Feride, dengesini kaybeder önce yamaçtaki kaya parçasına başını çarpar; oradan da akan derenin suyuna düşer ve kanaya başıyla baygın sürüklenir... Nakıs Feride'nin de öldüğünü sanır ve korkuya kapılır. Atına biner, hızla oradan uzaklaşır... Nakıs yayla yolunda Karakol postasından dönen kasabanın Posta Memuru Cevahir ile karşılaşır, selamlaşırlar usulca... Nakıs'ın h zamanki gevşek ve kaba saba hallerinden farklı bir hali vardır; hiç olmadığı kadar suskun ve hiç olmadığı kadar endişelidir gözleri. Bu vaziyet Cevahir'in pek bir dikkatini çeker (kısa bir süre önce işittiği tüfek sesi gelir aklına bir el mi yoksa iki el mi patlayan tüfek ?) Sohbeta kalmadan yollarına devam ederler... Gücünü, sırtın yasladığı rüşvetçi çavuş ile dağda beslediği eşkıyadan alan Nakıs, son anda şeytani bir başka planla akli başına gelir ve çatal ağzından dönerek atını hızla Karakola sürer

Cevahir'i derin bir şüphe kaplar; kendi alamaz bu huzursuzluk halinden akli kısa süre önce işittiği tüfek seslerinde (evet iki olmalıydı) ve Nakıs'ın tuhaf halleriyle git geldedir.

Cevahir daha fazla kararsız kalamaz; dere ağzına, tüfek seslerinin geldiği yöne çevirir atının yönünü ve gayretle dehler atını

O korkunç olay yerine çeker kader, Cevahir'i.

Bir süre sonra iç huzurunu kaçırarak, endişelerinde haklı çıkan olay yerinin buz kesen dehşetiyle karşılaşır Cevahir. Az önce işittiği sesler meğer bir cinayetin işaretleriymiş (yoksa iki mi diye düşünür.) Yerde Muallim Cahit, Çolak Ömer'in beygiri ve Kadioğlu'nun meşhur oyalı tüfeği yatmaktadır tüm bunlar nasıl bir araya gelebilir ? Hocayı kim neden vurmak istesindi? Pe ya Feride'nin atı buradaysa kendisi neredeydi; üstelik ata yadigarı tüfengini yerde koyarak nereye gitmiş olabilirdi ? Bi an sonra maktulün az ötesinde belli ki Muallime ait olmayan, dere yamacı kayalıklarda ki kan lekelerini fark eder Cevahir. O a her şey oturur kafasında , hızla atına atlayan Cevahir hızla dere boyuna sürer atını, gözleri yol boyunca dere yatağını tarar iz bir işaret arar... Ve bir süre sonra bir söğüdün suyun sığ kısımlarında üste çıkan kök ve dallarına takılmış Feride'yi bulur. Baygın olan Feride'ye neler olduğunu, vaziyeti öğrenme merakına ait onlarca soru birikmişken atının terkesine başı ve ayakları iki yanından sarkar vaziyette bel üzere yüklemiştir Cevahir ve yardım alabileceği en yakın yere karakola sürer atını

Karakola vardıklarında tüm yüzler bir araya gelmiştir. Hesapta olmayan ise karakol inşaatının son halini teftişine gelen bölge jandarma Komutanında aynı anda karakola varması olacaktır.

Uzun sürmemiştir cinayet kovuşturması bayılan Feride'nin kendine gelmesi, Çolak Ömer'in oyalı tüfeği öğle vaktinde Nakis söze emanet kıymetli olarak verdiği ve Cevahir'in de Nakis'in vaziyetinde gördüğü şüpheli halleri tutanaklara geçtiğinde Nakis'in kaçabileceği ne bir yer ne de sığınabileceği bir çavuş kalmamıştır. Son hamlesi idama giden yolda avanesi ve yordakçılığını yaptığı Çavuş'u da ihbar etmek olmuştur Nakis'in...

Bölge Jandarma komutanı tüm bu olan biten içerisinde, acı bir tesadüfle tanışmış olduğu bu gariban köylüyle bir süre daha vakit geçirir, hikayelerini yakından dinler. Harbiye'de ki öğrencilik yıllarında da duyduğu Meşhur Kadioğlu'nu, torunlarını, onun kıymetli yadigarı oyalı tüfengi ve pırıl pırıl okuma hevesinde olan üç kızıyla, kızlarının eğitimi için müthiş alaka gösteren Çolak Ömer'i tanımaktan mesut olmuştur. Bununla birlikte Şerefli Türk Ordusunun içine sızmış bedbaht, rüşvet yiyen çavuşun halinden ötürü ise pek bir mahcup olmuştur bu onurlu, asil komutan.

Derhal Genel Kurmay Başkanlığı'na yaşanan elim hadiseyi resmi tutanak ve raporlar ile izah eder. Devamında köylünün genel vaziyetine değinir; uğranılan haksızlıkları ve gariban köylünün onca mahrumiyete rağmen eğitime olan adanmışlığını anlatır. Kendisi içinde bir ilk olan bu yazışmada hem bir devlet adamı şuuru, hem de bir baba duygusallığıyla özür mahiyetinde yapılmasında büyük fayda umduğu talebini arz eder.

Aradan geçen altı ay sonrasında olanca şiddetiyle koca bir kış atlatılmış ve Ilgaz'ın eteklerinde karlar erimeye başlamıştır. Y yer karlar altında baş veren rengarenk kardelenler sökün etmektedir. Köy ahalsinin yüzlerinde ise tıpkı baharın müjdecisi filizlenen ağaçlar misali heyecanlı ve bir o kadar huzurlu bir gülümseme belirir.

Protokol yerlerini almıştır sahnede Üç kızıyla Çolak Ömer, Bölge Jandarma Komutanı ve İlk kadın savaş uçağı pilotu Sabiha Gökçen aynı anda kurdeleyi keserler.

Bu gün 8 Mart 1961 " OYALI TÜFEKLER KIZ ÖĞRETMEN OKULU " tüm halkımıza hayırlı olsun, kadınlar günü kutlu olsun ....

Alkışlar...

8 Mart 2021 İstanbul,
S(y)N

Bu öykünün yazımında olanca desteği ve motive eden içtenliğiyle, katkılarından ötürü nesildaşım Black_Sky'a teşekkür ederim. Öykü başta defterin sevgili kadın üyeleri olmak üzere tüm kadınlarımıza ithaf olunur sevgilerimle,

Gözleri kış kış oğlan

GÖZLERİ KIŞ KIŞ OĞLAN

Anneanne: Ferhun olum ne bu halin ? Yine yutmuşsun toz toprak ne varsa...

Ferhun: Türbenin halısı düştü duvardan anneanne

Anneanne: Halıyla ne işin vardı senin a yaramaz...

-Bir de türbenin halısını mı düşürdün? Ah ne diyeyim sana çocuk...

Ferhun: Anneanne sen duymadın mı; Şeyh, o halıyla uçmuş diyor herkes ?

Anneanne : Şeyh uçmaz, müridi uçurur evladım

Ferhun : Müridi mi ? (Müfide Teyze'mi uçurmuş yani ?)

Anneanne: Acıktın mı ? Ne istersin guzuum ? Ne yapayım sana ?

Ferhun: Yumurta isterim iki tane biri sarı biri beyaz sarısını türbedara götürcem anneanne..

Anneanne: E hadi o zaman. Gir şu kümesede al getir ordan iki tane; pişireyim sana peynir ile.

Ferhun: Ama burda hep saman var anneanne . Gitmiş bunlar, kaçmışlar...

-Cimcimeler kaçırmış anneanne (öf nerde bu yumurtalar ?)

Anneanne: Ferhun oğlum kış kış yap tavuklara ;üstüne oturur tavuklar, kediler kaçırmayın diye... Çilli Dük'e dikkat et

Ferhun: (Kış kış ne demek ki? Dük hangisi acaba ?) Kış kış tavuklar hadi kış kış size...

-Aa konuşuyor mu bu ? Gıd gıd diyo bu bana; öf gıd gıd ne demek ki ? Neyse bilmiyor anneanem dedem kucaklamıştı o gübunu ?

Gıd gıd gıd ....

- hııeeaa anneanne bbheeee

Anneanne: Hıııı Allah seni kahretmesin çilli; gitti çocuk eyvah eyvah ....

"Çilli horoz, Ferhun'un sol gözünü bibikleyeli beri iki sene geçti. Bugün itibariyle ne anneanne kaldı ne de kucaklayan dedesi...Dedesi'nin çilli horozu Dük'ü kestiler hayr için pişirdiler kazanda.

Bugün acı hatırası canlanırken Ferhun'un yitik gözünde; içerde Yasinler , Tebarekeler.. Hatm-i Şerifler izliyor birbirini, anneannesinin cenazesinde.

Nüktedan Arife Nine, uzatıyor helva şerbet ile pişmiş tavukla iki tepsiyi bahçe kapısından ve soruyor"

Arife Nine: Ferhun de bakem çocuğum kaç yaşındasın sen ?

Ferhun: Altı yaşımdayım Nükne Nine, bak bu da dedemin tesbihi doğum günümde verdi dedem...

Abdestini alınca bir de koluna taktın mı bunu "Heyyt bee...Aslan geldi breh" dersin dediymi.

Arife Nine: Nükne değil Nüktedan Arife Nine o !- Erkek adam oldun demek aferin sana ,

Ferhun: Yok sünnetimde vermedi, doğum günümde Nüknenan Arife Nine ! O'nu da gösteriyim mi ?

Arife Nine: Tüü Allah kahretmesin; edepsiz seni ! Hadi götür şunları...

Ferhun: (Niye kızdı ki ? Pilava koyup yemişlerdi o günü...) Hıı Düktedan nine !

Arife Nine: Evladım hadi götürüver şunları, anneannene rahmet, ikram et.

-Söylediklerimi iyi belle, tekrar et .

-Önce beyaz tepsiyi vereceksin ;kahveye cümleten selam ile giresin.

Sonra,

-“Habire yer içer talih kuşu beklersiniz;hanımlar iş tutar, siz götü açık eğlenirsiniz” de onlar anlar. Sonra bakır tepsiyi,

-türbe kapısında önce dua...Sonra tık tık ile giresin, türbedara selam ile veresin

Ferhun: Tamam belledim Nükne Nane Arife Nine çoktaan ezber ettim bile

Arife Nine: Dua etmesini biliyon mu Alla'sen ? Öğretti miydi anneannen?

Ferhun: (Dua mı? Hııı Alla'sen mi ? Haa dua o demek...) Altı yaşındayım ben bilirim tabi.

Arife Nine: İyi hadi tak o tesbihi koluna da al götür şunları bakim...

“Ferhun küçük ellerinde iki tepsi ile yolların bahçeden Sulusokak içine doğru... Müfide Bakkaliyesinden seslenir Müfide Teyze,”

Müfide Teyze: Ferhuunnn ! -Gözleri kış kış oğlan nere götürüyon o tepsileri ? de bakim.

Ferhun: Öff gözleri kış kış oğlan değilim ben ; erkeğim, cümleten gösterebilirim

Müfide Teyze: Tüüü edepsiz uşak hadi git karıştırmadan dökmeden...

Ferhun: Karıştırmam ki ben edepsiz değilim; abdestliyim selam ederim.

-(Önce kahveye miydi ? yaa yoksa türbeye mi?) Tabi ya Nükne Nane Arife Nine bilmiyor dedem önce türbeye uğrar sonra kahveye giderdi, o zaman önce türbeye tabi ki...

“Türbenin kapısına gelir Ferhun...”

Ferhun: Tık tık tıkk (neydi ya kış kış kış mıydı?) Kış kış kışışş....

“ Türbedar tesbihatına dalmış “ölüm kuşu geldiğinde; abdestimle huşu ile, Ölüm kuşu geldiğinde; abdestimle huşu ile ...” bitirmek üzereyken, “

Ferhun: kış kış kış...(dua etcektim önce ?)

-Tüüüü Allah kahretmesin seni, Amin. Hiiii Allah kahretmesin seni çilli, Amin.

“Türbedar dayanamaz,bozar tesbihatını bir hışımla koşar avluya “

Türbedar Alâeddin Efendi: Naparsın bire uşak ne bu halin senin edepsiz ? (Elinde tepsi,tepside pişmiş tavuk ?) Pişmiş Tavuk?

Ferhun: Heeeyt bee Aslan geldi breh, edepsiz değilim abdestliyim ben.

Türbedar Alâeddin Efendi: Vah vah ! Kazanda pişmiş tavuğun...Aklıda uçmuş çocuğun

Ferhun: Şeyh uçmaz Müfide uçurur; tavuk da değil o dedemin Dük'ü Alaaddin Emmi

Türbedar Alâeddin Efendi: Müfide teyzen mi söyledi bunu sana ?

Ferhun: Yok. Düktedan Arife Ninem gönderdi beni; önce türbeye dedi

Türbedar Alâeddin Efendi: Ne dedi ?

Ferhun :“ Habire yer içer talih kuşu beklersiniz; hanımlar iş tutar, siz götü açık eğlenirsiniz” de onlar...

Türbedar Alâeddin Efendi: Tüüü Allah kahretmesin seni emi

Ferhun: Amiiiiiiiiin Alâeddin Emmi ☹️ Amin. :) :))

10.03.2021 İstanbul,
S(y)N

Ferhun'un hikayesini, "Günün Yazısı" olarak değerlendiren Edebiyat Defteri Seçki Kuruluna ve birbirinden kıymetli yorumlarıyla eşlik eden değerli okura teşekkür ederim, sevgilerimle,

Sekiz 'in Ölümü

* Öykünün sonunda nesildaşım Black_sky' a ait Sekiz'in Mektubu Şiirini okuyarak hikayenin tüm sırlarına ulaşabilirsiniz.

Sekiz 'in Ölümü

“ Ve hayat ertelenen bir saflıktır !”

Mektubunu böylece bitirmişti adam. Aksayan ayağının işe yaradığı en anlamlı yer, kendi gibi aksak, bir ayağı diğerinden kırık olan ve aksayan bacağını üzerine yaslayınca sabitlenen sehpaydı. Artık ayrılma vakti gelmişti. Şimdi aksak sehpayı, adamın yokluğunda dengeye kavuşturacak tek şey yazılan bu son mektuptu. Mektubu, sehpanın kısa ayak ucuna katlayıp ona payanda yaptı. Geride bıraktığı odasına son bir kez göz ucuyla bakıp “umarım...” diyerek terk etti.

Çatı katı dairesinden bir kaç blok ötede akşam üzerine doğru siren sesleri duyuldu. Meraklı kalabalık, sıkışan trafik, trafiği şeritten salahiyyete kavuşturan polis memurları, kimliği belirsiz ve henüz sahip çıkkanı olmayan bir ceset... Ceset üzerinde işi çığlıklar içinde olay yerine kümelenen bir kaç martı, henüz taze olan ölüyü örten bir kaç gazete parçası bulunuyordu. Cese burnuna yakın bir noktada ise özenle kümelenmiş bir avuç kadar şehriye tanesi, ve ayak ucuna devrilmiş, bir kısmı ağızda yere saçılmış kirli havlularla dolu bir çuval, burası şimdi olay mahalli.

Cinayet büro şefliğinin telefonu, üç defa kısa aralıklarla çaldı.. Yaklaşık üç aydır sessizliğe bürünen büronun çalışanları bu durumu hiç yadırgamadı. Muhtemelen savcılığın bilir kişi dosyalarında rutine bağlanmış olan bir başka davetiyesiyle alakalı bir çağrıydı. Dördüncü kez çalan telefonun sesi bu sefer sanki martı çığılığı tınısında hızlı hızlı ve acı bir tonda çaldı ; bu mel sadece dış hat aramalarında beliriyordu. O sırada neredeyse yirmi yıla yakın abonesi olduğu yerel gazetenin bulmacasını çözmekte olan kadının dikkati bir anda telefona yöneldi.

Telefondaki yerel polis olay mahallinden ayrıntıları bildiriyor; arpa şehriye tanelerini, ceset yanına toplanan martıları ve Hostel Freya antetli vişne çürüğü havlularını dikkat çeken ayrıntılar olarak sıralıyordu. Son ayrıntıda ise cesedin sol avcu içinde bileğine doğru kıvrılmış ve atar damara saplanmış zarf açacağıının ve üzerinde çakı benzeri sert metalle çiziktirilmiş F481ibaresi yer aldığını söylediğinde kadının masadan fırlayıp olay mahalline varması yarım saati bulmamıştı.

- Kimdi bu adam ? Ve neden şimdi ?

Tüm estetiğiyle, karşı konulmaz cazibesiyle için için kendine çeken bu olay yeri, adeta Caravaggio elinden çıkmış bir tablo gibiydi. Dedektif kadın, güneşin batmasının biraz daha gecikmesini , Handel – Giulio Cesare ile sahnenin tadını asla silinmeyecek bir hatıraya işlemeyi istemişti içinden... Dayanamadı, tutkusuna yenik düştü kadın. Kulaklıkta Handel ile olay yerini yeniden resmediyor olası senaryo da tüm hamleleri geriye sayıyordu ...

İlk tahlilde raporuna yansıyanlar, adamın otuzlu yaşlarının sonlarında olabileceği, yüzünde ki hafif mora çalan pembelikler alkol bağımlısı biri olduğu muhtemelen karaciğer yetmezliğine uzanan bir rahatsızlığın pençesinde olduğuydu. Handel üçüncü kez başa sararken raporunda ilerleyen kadın, adamın sol ayağında sonradan olma kalıcı bir sakatlık olduğunu, parmak uçlarında ise belirgin şişlikler ve suya maruz kalmanın vermiş olduğu kırışıklıkları not alıyordu. Bu kırışıklıklar ile adamın bulaşıkçı veyahut temizlik işleriyle uğraşan birimi olduğu şüphesini , devrik çuvalda ki kirli havlularla cevaplaması kolay oldu. Günün akşama erdiği bu saatte olağan dışı olan; göz kapaklarındaki yağlı tabakadan geceleri uykusuz kalan ve gözünde belirgin kayma olan bu adamın, mesai sonrası geç saatlere kadar terzilik yaptığını düşünse de sol el orta parmak da işaret parmağında iğne yüksüğü olmadığı gibi -güçlü elin sağ eli olduğu belli - ona ait bir iz göremediğinde onun, gecece okumakla geçiren bir adam olduğunu anlamıştı.

Hem de ne okuma !

Zira ölümü, ilk bakışta bir cinayet izlemi verse de bir mektup açacağı ucundan, kan kaybıyla gerçekleşen intihar olduğu art tamamıyla aşikar olmuştu. Ancak tutkulu bir okur ya da yazar böyle bir intihar yolu seçebilirdi... Ceset adli tıbbı gönderilm üzere ceset torbasına alındı.

Raporun sonunda iki soru işareti vardı; birincisi yarı nemli, kuş kokusu sinmiş şehriye kümesi nedendi ?

İkinci soru işareti ise neden kendi otel odasının tam karşısında bir manzarada belirmişti bu olan ve henüz soruları bitmeye hikaye ?

O an F481 çizikli zarf açacağına takıldı gözleri... Bu gün 08.04.2021'di. Bu aynı zamanda Freya otelindeki .... -Olamaz ? Kad olamaz ve hayırları tekrarlardı içinde bir kaç defa ve kafasını kaldırdığında otel odasının camlarına bakarak, - Olabilir mi ? dedi. Kendi oda numarası 481 ? Freya oteli oda 481 olabilir miydi? Dehşete düşmüştü...

Dehşetinden ayrılması, cesedin olay yerinden ayrılmasıyla birlikte şehriye tanelerine kümelenen martı çığıllıklarıyla oldu. İlgi olan yedi tane saydığı martının şehriye tanelerini gagalarına alması değil onları yutmamaları olmuştu. Martılar, bir manga asker disipliniyle sıralanmışlar, gagalarını doldurarak tam da olay yerine cepheden bakan bir kaç blok kadar ötede ki sekiz kata kadar sayabildiği eski bir binanın çatısına konuyor, adeta yüklerini boşaltarak geri dönüyorlardı. Bu git gel son şehriye

tanesi bitinceye kadar aynı düzen ve itinayla sürmüştü. Kadın şimdi tam ortada kalmıştı burası, sekizinci katta bir çatıdan rahatlıkla gözlemlenebilecek dahası karşı yakada Freya oteli dördüncü kat 481 nolu kendi odasının da çıplak gözle izlenebileceği bir yerdi.

Burası olay mahalli ! Burada yeni sorular beliriyor artık ... Ceset üzerinden kimlik vb. bir vesika çıkmamıştı. Adamın kimliği otopsi sonrası parmak izi ve DNA bulguları ile keşfedilebilirdi ama daha hızlı cevabı otel yönetiminden havluların kimlere yıkatıldığı gibi basit bir kaç soru ile bulunacaktı, bulundu.

Şimdi kimliği belirlenen ve otopsi henüz tamamlanmamış olan adamın adresinin sekiz katlı binanın çatı katında yaşadığı gerçeği, kadını yeniden dehşete düşürüyor ve akli olay mahallinde ki bir manga martıya gidiyordu. Kimliği deşifre olan bu adam gerçekte kimdi ? Cevaplar için çatı katına varması yedi sekiz dakika kadar sürdü.

Prometheus adlı binanın çatı katındaydı artık. Odanın kapısı açıldığında karşıda beliren manzara, Odanın içini boydan boya ayıran bir çamaşır ipi, ip üzerinde Freya antetli kurumaya bırakılmış havlular ... Dış kapının bitiminden banyoya kadar uzanan Rönesans dönemi bir etajer ve üzerinden geçen sıcak su tesisatı ile yarı buharlanmış, bitim kenarı çaprazlama çatlama bir ayna yer alıyordu. Ayna önünde çevirmeli antika değeri olmayan yeşil bir telefon yanın ilah komedyası ile Kral Oidipus kitapları yer alıyordu. Banyoda sararmış bir küvet ve içinde durulanmış bir tencere, tabak ve çatal bıçak diziliydi. Rüzgarın uğultusuyla çatının kıvrılan yerinde bir oyuktan ısıklık benzeri hissettiren sesler geliyordu sesin geldiği yönde çatıya çakılmış eğreti bir raf ve üzerinde bakliyat ve şehriye pirinç paketleri görünüyordu... Gün akşam olmuştu kadın biraz dinlenmek için etajerin karşısındaki köşe koltuğa oturdu eline aldığı ilahi komedyaya göz atmayı isterken, yorgunluklarından kayıveren kitap önce koltuk önündeki sehpaye çarptı ve sonra sayfaları açılarak, yüz üstü yere çakıldı. Kitabı almak için eğildiğinde sehpanın ayağının altına sıkıştırılmış bir kağıt buldu, aldı ve geriye yaslandı. Sol ayağını sehpaye uzattı sehpa sabitlendi kadın mektuba daldı...

Mektupta yedi büyük günahın timsali işlenen ve dosyası kadının elinde olup kapanmamış yedi cinayeti, yedi kat semayı, yedi kat cenneti ve cehennemi, Tanrıça Freya'yı ve "önceden gören" Prometheus'u ve dahasını anlatan adeta bir manifestoyla karşı karşıyaydı...Mektubun sonuna geldiğinde, geride kalan son sekiz yılını harcadığı faili meçhul dosyaların aslında mükemmeliyete adanmış bir kadın tarafından, aksayan ayağı nedeniyle hor karşılanmış bir aşığın cezalandırması olduğunu anlamıştı. Sonuncu ölüm, sekizinci ölüm olup cinayet değil intihardı yani en dik başlı günahı ve sonsuz azabı simgeliyordu yerde yan yatan sekizdi...

Sekiz'in mektubu bir şiirle bitiyordu. Şiirin sonunda kafasını kaldıran kadın, buğulu aynada aksaklığından kurtulmuş adam gülümsemesiyle irkildi o an kapı yanında duran kirli havlu sepetine rozetini, silahını ve not defterini terk etti evet her şeyi terk etti ve kendini buğulu aynaya bıraktı. Çatlak, buğulu aynada huzurlu ve günahkar bir çift göz, adeta yan yatmış sonsuz bir sekiz gibiydiler...

S(y)N

Detektif kadına bırakılan mektubu, nesildaşım Black_Sky'ın Sekiz'in Mektubu şiirini altta yer alan linkten okuyabilirsiniz,

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1363012/sekiz-in-mektubu.html>

Ateş Böcekleri

* Burada anlatılanlar, Sevgili Nesildaşım Black_sky ile ortak kurgulanmış bir şiirin, öyküsüdür. Öykü içerisinde bir bölümün yer verilmiş olan şiirin tamamını görmek ve öykünün anlatımının nihayete ermesi için "Ateş Böcekleri" - Black_sky şiirini okumanızı tavsiye ve temenni ederim.

Ateş böcekleri, bir grup üniversite öğrencisi gencin önderliğinde kurulmuş tıpkı sınır tanımayan doktorlar gibi sınır tanımayan bir insani çaba olarak filizlendi. Şimdilerde mülteci sorunu yaşayan ve insanlığın yüz karası her acı tablonun bir kenarına ayrılan eden bu gönüllüler gazeteci, doktor mühendis vb. bir çok meslek dalından genç ve yetişkinle insanlık namına aktivizm hareketleri sergiliyorlar...

Tüm Ortadoğu'yu yakıp kavuran ayaklanma ve karşı devrim propagandaları bir süre sonra Arapların hiç bilemeyeceği ancak her şeyi kaybedince uyanabilecekleri bir fırtınaya dönüştü. Adına Arap Baharı denilen bu fırtına okyanus ötesinden doğan vahşi kapitalist bir afetti. Bu süreçte bir devre damgasını vurmuş pek çok önemli isim tarihin tozlu sayfalarına gömüldüler. Hükümran oldukları devirde baskının ve zulmün sembolü olarak anılan bu isimler için geride kalanlar, şimdilerde keşke on başımızda kalsaydı dedirten alevli günleri yaşamaktalar... Suriye iç savaşının patlak verdiği 2011 yılından bu yana on koca sene geçti.

Burada filizlendirilen cehennem zakkumları öyle acı oldu ki tarifi çok zor...Öyle ki Ortadoğu'ya dışarıdan bakanlar, bütün baskın olup bitenler esnasında ülkesinde kalıp savaşanları terörizmle; savaştan kaçanları vatana ihanetle yargılayan bir tabloyla karşı karşıya kaldılar.

Yüz yıl öncesine kadar batılı hükümran devletler dünyanın hemen her yerinden, zenginliklerini inşa yolunda milyonlarca köle devşirmiş ve zenginliklerini bu masumların emekleri üzerinde temellendirmişti. Ne gariptir ki şimdide aynı acı tat ile milyonlarca insan yine aynı yöne batıya hareket ediyor ve yine geçmişte olduğu gibi batılı devletleri daha da zenginleştirecek, çarklarda dişli olmak için atılıyordu adımlar...Bugün değişen tek şey güya kölelik sistemi kalkmıştır ve zorunlu alıkoymalar yok olmuştur. Görünürde olan şeyse geçmişte kaçırılan kölelerin çocukları, bugün tüm sınırları zorlayan gönüllü bir iltica serüvenine mecbur bırakılmışlardı. Neden sonuç ilişkisinin değişmediği, akışın ve zenginliğin yine batıya aktığı bugünümüzde artık köle yerine mülteci kavramı güncemize yerleşmiştir.

Mülteciler ağırlıklı olarak geri kalmış ülkelerden Pakistan-İran- Suriye-Türkiye rotasını çiziyordu. Batıya atılacak ilk adım, Ege sahillerinden şişme botlar ile denizden ya da zorlu engebeli dağ yollarının bitiminde Meriç Nehri'ni yüzerek Yunan sınırında olası açıklıklardan sızmalar şeklinde ve ekseriyetle geceleri oluyordu.

Sınırı geçemeyenler ise dünya hayatlarında bir arafı yaşıyorlar ne ilerleyebiliyor ne de geri dönebiliyorlardı. İşte bizim hikayemiz tam bu sınırdaki ve ya sinir uçlarında başlıyor...

İzmirli Levanten bir ailenin iyi yetişmiş, iyi öğrenim görmüş bir evladı olan Cemal Baran tıbbiyeden mezun olur olmaz zorunlu askerlik hizmeti için şimdi Türk Yunan sınırında Tabip Asteğmen olarak vatani görevini icra etmekteydi.

Cemal Baran, usta birliğine katıldığı sıralarda sınırın diğer yakasında yer yer kırmızı yer yer yeşil renklere bürünmüş çadırlarla kurulmuştu. Bu çadırlar iki devletin tam ortasında sınırdaki kurulan Ateş Böcekleri Sivil Toplum İnisiyatifinin çadırlarıydı. Bu çadırlardan birinde dedeleri mübadele yıllarında Karaman'dan Dimetoka'ya göç etmek durumunda kalan Sermin Nigarova yer alıyordu. Sermin gecenin koyu karanlığında elinde Gregor Samsa'nın müthiş öyküsüyle uykusunu arıyordu... Gregor Samsa, Kafka'nın ürkek ve kasvetli kaleminden bir böceğe dönüşüyordu... Onu en yakınları bile fark edemiyordu, Gregor Samsa şimdi ayak altındadır. Kapı aralığında, korku nöbetleriyle evinin en pis, küflü ancak bir böcek için en iştahlı köselerini sığınmaktadır...

O gün, Suriyeli, Pakistanlı ve pek azı Afrikalı olan bir grup göçmen adeta yüzyıl savaşlarından bir sahneyi yeniden canlandırırçasına Yunan sınır birlikleri üzerine son bir çıkartma denediler ve bu girişim çok şiddetli bir karşılıkla sonuçsuz kaldı. Geride plastik mermilerle bir gözünü kaybeden Halepli Mansur, bebeği kucağında son nefesini veren Sudanlı Sona ve onlara göre daha hafif acıları olan bir kaç kemik kırığıyla gerisin geri püskürtülen diğer mülteciler kalmıştı... Pek şiddetli olan bu çatışmanın ancak sonlarına dahil olan Sermin Nigarova da başına aldığı jop darbesiyle baygın düşmüş oda Türk sınırına yakın bölgede yere yığılmıştı. Türk sınır birlikleri, geri püskürtülen yaralıları revire kaldırırken Asteğmen Cemal Baran acil müdahalenin öncelik sırasına göre önce kalp krizi geçirmekte olan Sona'ya sonrasında bir gözünü kaybeden Mansur'a ilk yardımını tamamlamışken gözleri Sona'nın hemen yan tarafında baygın yatan; zümrüt yeşili gözleri ve kömür karası kaşlarıyla uykusunda bile asalet soluyan bu baygın kadına dikkat kesildi. Tuhaf, acı bir yutkunma göğüs kafesine vardığında onulmaz bir yangına dönüşüyordu şimdi...

Kimdi bu kadın?

Put misali güzelliği ve bir o kadar suskun haliyle Yunan Tanrıçalarına benzeyen bu kadın, bakımlı tırnakları, taralı saçları ve zarif, sade giyimiyle bir mülteciye başka her şey olabilirdi. Az sonra alnın, saç bitimine kıvrılan sınırından pıhtılaşmış kanı, sıcak havlu bezler ile siliyordu Necla hemşire. Sermin yavaş yavaş kendine geliyordu. Gözleri bulanık bakan ayılma evresinde...

varmışken gözleri karşısında dimdik duran, ince dudakları, geniş alni ve kara üzüm gözleriyle kısık kısık bakan, sivri alımlı çenesiyle karşısında duran yabancıyı görünce tekrar baygın vaziyette kapanmıştı. Yaşadığından emin olamadı. Acaba ölmü müydü? Yoksa bu yer, Kitab-ı Mukaddeste kendisine bahşedilen Cennetin Krallığı mıydı? Eğer öyleyse bu yakışıklı da Mesil havarisi Azizlerden biri olmalıydı...Of ne kadarda yakışıklı ve vakur... Umarım bu bir rüya değildir... Ah Tanrım eğer bu bir rüyaysa lütfen beni uyandırma eğer ölmüşsem lütfen beni cennetinden uzaklaştırma... diye fısıldamalarını duyan Necla Hemşire: Komutanım, hasta kendine geliyor sayıklamaları azaldı, dedi.

Sermin, baygın uykusundan ayılırken dilinde; hayır ! Hayır beni yine göremeyecekler, aman Allah'ım her an ayak altında ezilebilirim...Kendimi şu eşikten bir atabilsem gerisi kolay diyordu... Bir gece önce uykusunu kovaladığı romanın satır aralarından uyanıvermişti ve gece yaşanan çatışmaları ve kayıpları hatırlamıyordu... O romanına kaldığı yerden devam ediyordu adeta. Sayıklamalarıyla ayılan Sermin'in bu hali karşısında hayranlığı zirveye varan Cemal Baran, akışın bozulmaması için beklenmedik bir girişle karşılık verdi. Seni görüyorum Samsa, korkma ! Senin farkındayım ve üzülme ezilmeyeceksin ve tüm bunlar bu gece bitecek ! Sen, herkesin fark edebileceği bir ateş böceğisin seni görebiliyorum, seni duyabiliyorum. Ne güzelsin söyle bana sen kimsin ?

Romanla gerçeğin sınırında düşle imkânsızın bahtında bir kapı aralanıyordu şimdi. Az önce baygın bulanık gözlerle gördüğü bu yakışıklı ne Azizlerden biri ne de burası Cennetin Krallığıydı. Gerçek olan tek şey, karşıda inanılmaz çekiciliğiyle duran yakışıklı Türk Tabip Subayı ona yıllar sürececek bir tanışıklığı bir paragraf mesafesinde sunmuştu. O, kapı eşiğinde ezilmek üzere olan böceği gören ve onu ateşlendiren, ışığını fark eden bir güzellikti. Bu kaderin cilvesi, kollarına atılmış bulunanla aşkı hem de hiç olmayacak bir yerde ve hiç beklenmedik bir anda çıkmıştı karşısına...

Sınırın hemen ortasında yaşanan bu karmaşada yanlışlıkla olduğu izlenimi verilen, yanlış bir yerden hiç beklenmedik darbe maruz kalan Yunan güzeli Sermin Nigarova, AB gözlemcilerinin şahitliğinde bir tutanak ile Yunan sınır birliklerine iade edilmek üzere sınırın diğer ucuna uğurlanıyordu şimdi...

Sermin'in ayakları gitmiyordu...Aklı ise bir karış havada öyle ki bu bir karış mesafedeki sıcak el, onun aklını yıldızlara kadar taşımıştı. Sermin, tam diğer karakola varmak üzereyken son anda çevik bir hamle ile geri döndü. Doğruca kamp yerine yöneldi ve kendisinden hiç beklenmedik bir çeviklikle kamp çadırını sökmeye başladı. Çok kısa bir süre sonra bir elinde sökülmüş çadırı , bir elinde termosu, sırtında fermuarı yarı açık çantası fermuar açıklığından görünen Dönüşüm romanı ile olanca ağırlığını sürükleyerek hayır aksine bir kuş hafifliğinde sekerek Türk-Yunan sınırın tam orta noktasına kadar geldi. Tıbbi bu menzilde çadırını yeniden kurdu. Saatler gece yarısını henüz geçmişti. Gök yüzünde ise olağan üstü güzellikte bir yıldız yağmuru, yerde ise çimenler arasında kırmızı, yeşil güzellikleri, huzur telkin eden ötüşleriyle ateş böceklerinin renk cümbüğü vardı.

O an elindeki romanı bir kenara fırlatan Sermin'in dudaklarından, avazı çıktığıınca bir ah ve aşk ile müthiş bir şiir peydah oldu

“ .....

Ey gece,
Nedir bu bağrındaki çığlıklar böyle,
Neden gözlerin yanıp yanıp sönüyor hüznle,
Ateş böceği dersem onlara...
Peki o ateş böcekleri alevlerini nereden alırlar,
Söylesene,
Bitince ışıltıları, yükselip gökyüzüne yıldız mı olacaklar geceye ?
Söylesene ,
Bir yıldız kaç sene parlar ki koynunda?
Kaç ateş böceğinin alevini yerleştirebilirsin bir yıldızın ruhuna?
Ya beni hapsettiğin bu karanlık ,
Bir gün aydınlığı yeniden sokacak mı koynuna ?
.....”

Şiir bittiğinde her iki sınırdaki da gözyaşları ve alkışlar birbirine karışıyor, vicdanlarda makes bulan yankı rütbelere insan onurunu ve sevgisini silinemez karşı konulamaz bir netlikle kazıyordu. Gözyaşlarını tutamayan Yunan sınır birlikleri komutanı İonnis Avlonitis daha fazla dayanamadı. Aylarca sınırdaki bekletilen, hasta ve bitkin düşmüş mültecilere kapıları açtı. Sıcak yemekler ve temiz kıyafetlerle aylardır süregelen acıları bir an önce dindirme telaşına düştü. Sınırın diğer tarafında ise Türk karakol Subayı Tabip Asteğmen Cemal Baran, Yunan komutanın vicdanına daha fazla kayıtsız kalamayan bu tavrı karşısında ona bir başka jestle karşılık verdi. Yunan sınır birliklerine, Ege Rakısı, bir büyük tepsi baklava ve kokulu Edirne sabunları ile hediyeler gönderdi. Şimdi sınırın iki yakasından Zeybek havası çalınmaya ve Ege türküleri söylenmeye başladı. Gecenin bu en güzel saatlerinde asrılardır huzur ile birlikte yaşamış iki dost halkın el ele verdiği bu yerde, yıldızlarla dolu gökyüzü altında ve ateş böceklerinin rengarenk cümbüşünde Cemal'in ve Sermin'in dudaklarında tüm insanlık tarihinin düşmanlıkları söndürülüyor, gönülleri ferahlatan bir aşk ile , insanlık yeniden ve en güzel yerinden filizleniyordu.

S(y)N

Her şey bir gün biter !

Dokuz yüz yetmiş yedinin yazında gazetelerde “vatan haini devrimci köse müthiş operasyonla haklandı !” haberi manşette duyurulmuştu. Çok geçmeden olayın arka yüzü ortaya çıkmıştı; hayat ertelenen bir saflıktan ibaretti keşke olmasaydı...

-----On dokuz yıl önce bir gece -----

Yıl: 1958 Yer: Niğde Ulukışla
Mekan : İonnis Baba'nın Yeri

Kondüktör Ahmet :

“Kondüktörün gecesi gündüzü olmaz, yollar biter, her şey bir gün biter bitmeyecek bir şey dileyeydim boğmacayı muslukta aksın dilerdim”

Terzi Hasan : “ Ah be akşamcı... Bırak musluktan rakı deryasına dalmayı da ne olacak senin bu bekârlığın ? Yaş gelmiş otuz beşe sen hala rakı peynir meze dersin “

İonnis Baba : “ Bre Hasan ! Ne uğraşırısın be kardesim Tanrının garipleriyle; bırak da adamcağız döksün içini... Aşktan bizar gönle yaş ne gerek ?”

- “Menekşe kuzum tazele gariplerin kadehlerini ... İkramımız olsun yanmış yüreklere”

Elinde bakır tepsi; tepside mey badem biraz nane yaprağı beyaz leblebi ile ve dilinde her zaman ki neşesiyledir fakat bu ke terziye kızmış olacak drama köprüsünü söyleyerek gelir Menekşe
Menekşe :” Drama köprüsü bre Hasan dardır geçilmez Soğuktur suları Hasan bir tas içilmez Anadan geçilir bre hasan yardım geçilmez...” yardım geçilmez bre Hasan yardım geçilmez... “

--Hasan, Menekşe'nin ilk mektepten arkadaşıdır. Zaten hepsi aynı mahallenin çocuklarıdır. Ulukışla dediğin git gel kaç adını yer ki ---Hasan'ın gönlü kaldı bu Rum güzelinde pek tabi Menekşe de karşılıksız değildi...Buralarda henüz olmayan, vakti gelmeyen her güzel şeye kısmet, başa gelen her derde nasip derlerdi. Nasipsizlerin, bilinçli yalnızlığına veyahut safi tevekkülüne taktıkları isimdir kısmet.

Hayat işte... Bazen kısmet burnunun ucunda Menekşe misali açabilirdi; ama hoşluğun sardığı bu yerde ayıkmayan bir ser hoşlukla burnunun ucunu göremeyenlerle geçiyordu vakit.
Saat 03.15 e geliyordu uzaklarda vahşi bir hayvandan devşirme sesiyle Adana yolcusu ırgatları uykusundan eden kara tren yaklaşmaktaydı... Ahmet, secdeden kalkarcasına atik davrandı ve kafası güzel sendeledi ama yıkılmadı istikamet Ulukışla istasyonu vazife kutsaldı.

Ahmet : “ Vazife beni bekler baba eline gönlüne sağlık ; menekşe kuzum doğru dersin de işte laftan anlayana... Ah be Hasan,-At martini de bre hasan dağlar inlesin-, iyi sabahlar dostlar...”

--- Ahmet, istasyona varmıştır; kalkış öncesi kontrolleri yaparken düşünür, Ahmet. "Birazdan sarı öküzün taksitini hesap eden Cemal'i, sergiye dizeceği çeyizinin hayaliyle Nigar'ı ve daha nice uykulu gözleri ve şafakta yola dökülen hayalleri sarmalayacak alacaktır bu kara tren..."--

Trenin lokomotifinde bir demir çıkıntısına al yazma bağlayan genç bir kız görür, Ahmet.

Tazecik kendi kendine konuşur ...

Necla : “Koskoca ağanın yalan söyleyecek halı yok ya... Elbet bu tren beni pambuğa götürecektir. Memur ağa sökmese , ye almasa bari işaretim olsun bu al yazma; okumamda yoktur nasıl giderim gayri Allah'ım sanadır niyazım garip koyma kulunu”

-- O anlara uzaktan sessizce tanık olan Ahmet, pek bir etkilenir, o dakikadan sonra vazife yeni bir boyut kazanır artık; bu masumun al yazması kutsal emanettir ve asla sökülmecektir .

Ahmet: “Sökülmeyecek ! Ey Ahmet sen de adamsan eğer bu baş bu bedende kaldıkça söktürmeyeceksin len der”

--- İki koca yaz emaneti şeref bilmiştir, Ahmet. Fakat bu yaz sökülüştür al yazma . Ahmet, bu yolculuklardan birisinde Necla'ya açılmıştır karşılıksız kalmamıştır hevesi. Evlendiler bir kışta. Buraların düğünü kışta olur ;yaz demek iş demek. Köylünün düğünü, her daim kışta olur... Cennet elması, dünya tatlısı bir kızları olur, kızları Bahar ile aile ilk meyvesini almış

Altmış sekizin baharında dünya bambaşka bir rüzgara tanıklık etmeye başlamış ve hemen her yerde müthiş heyecanlara gebe kalmıştır. Üniversite öğrencilerinin başını çektiği rüzgar bir gün Ulukışla'ya da uğrayacaktır

Türkiye de bu rüzgardan nasibini alacaktır. Ülke altmış anayasası sonrasında müthiş özgürlükleri tatmaya başlamıştır ve

olağanüstü hareketliliğe geçmiştir. Her yerde özgür eylemler , sendika hareketleri, öğrenci bildirileri civil civil akan paneller konferanslar...

Anadolu bir küçük bebek misalidir; hızla kalkıp yürüme telaşına düşen bir bebeğin sarsaklığına tutulur kısa zamanda... Karabulutlar kümelenmeye, fitne ve fesadın çığırtağları ile ayrılıkçı hezeyanlar, günbegün kötüye giden ekonomi, artan yoksulluk Ulukışla'ya atılmış sekiz heyecanından önce adımını atmıştır.

Yoksulluğun ve terk edemediği yoldaşı rakının girdabına kapılan Ahmet'in halleri, Necla'nın nasır bağlayan ellerinin diliyle; "memur karısı böyle mi olacaktı ?" sitemleriyle büyür, Bahar.

Adana pambuk ırgatlığında diğer ırgat hatunların ısrarlarıyla üfürükçü bir hocanın ismini salık verirler Necla'ya. Bu üfürükçü hoca Sahir pek tatlı dillidir amma...

Aması vardır işte.

Üfürükçü Hoca Sahir: "İçeceen bu ohunmuş suyu taam etmeden önce sonra gocanın ardından tükürceen yere... Bu ikinci muskayı da yatmadan önce saracaaan saçların teline sonra göğsünden iki düğme çözeceen ve rabbitaya geçeceen hocanla ola ki şerler defola"

Necla son çare bu üfürükçünün insafına bırakmıştır kendini ... Türlü türlü muskalar, şifalı otlar, iğneler, saç telleri, kurbağa bacağı reçeteler...

İlk zamanlar, iyileştiği hissine kapılsa da gün be gün kötüye gider asabı bozulur...

Bahar, böylesi yoksul ve yoksun bir gecede yılların emektarı kondüktör Ahmet'in hatıratını okur; yorgan altında bir fener ile...

Bahar: -"Aşk biter mi ? Biterdi elbet her şey bir gün biterdi. Yollar biter, her şey bir gün biter bitmeyecek bir şey dileyeydim boğmacayı musluktan aksın dilerdim"

Günlerdir ağzını bıçak açmayan annesinde bir farklılık görür bu sabah, Bahar. Annesinin ilk defa beyaz tülbent bağladığını hiç uyumadığını görür. Yüzünde her zamankinden huzurlu ve fakat veda kokan bir bakış vardır... Her Adana yolculuğunda söylediğini tekrar eder annesi ama bu sefer küçük bir fark vardır.

Necla: " Anan yine gurbete gider a benim Baharım, baban memurudur bu yolculuğun. Anan yine gider olur da dönmez ise baban yine memurudur bu yolculuğun. Seni ılık rüzgarlara emanet ediyorum ola ki kokunu hiç unutmayayım"

O sabahta eve hiç uğramadan Baba İonnis'in mekanından istasyona geçen Ahmet, yıllar öncesinden bir hatıra ile karşılaşır fakat bu beyaz bir tülbenttir bağlanmış lokomotif , garipser ama Necla'yı göremez uykudadır diye düşünür, unutulmuş dev eder... Bir kaç dakika uzaklıkta en acı ıslığıyla frenini yapar kara tren. Trenin ucunda beyaz tülbent unutulmuş Necla'nın al kanyla boyanmıştır, bu yolculuk al yazma ile başlamıştı ve al kan ile bitmiştir; Necla terk-i diyar ile geride olanca kahriyle bu dünya bırakmıştır, Ahmet'e.

Necla'yı bekletmeden sabah ezanından sonra defnederler; ölümlerin en acısını en sevdiğinden tadar, kondüktör Ahmet.

Ahmet, emekliliğini ister onca yılın hatırına kızı Bahar'ı istasyona bilet memuru yerleştirirler... Ahmet'in kalan yolculuğu Babanın yeri ile Bahar arasında tamamlayacaktır ömrünü.

Her sabah gazeteleri sarı sayfalara kadar tarayan, okunmadık köşe bırakmayan Bahar, üçüncü sayfa haberlerinden daha önemsiz bir ayrıntı olarak verilen bir habere takılır gözleri. Devrimci köse lakaplı Uğur Cemal'in koşu yolunda bir baskında yaralı kurtulduğunu, Beyrut a kaçmak için Anadolu'ya geçtiğini ve görenlerin jandarmaya ihbar etmelerini zira çok tehlikeli olduğunu yazar.

Bir çizimle karikatürize edilmiştir;

Uğur Cemal, kasketli ve keten sakosuyladır. Orta boylu sayılır, köse denebilecek kadar seyrek sakalı, kemikli ve diri vücudu görenleri içine hapsedecek buğulu bakışları bu çizime konu olmamıştır.

Camlı bölmeden bir el ile gazeteden başını kaldırır, Bahar. Bilet için uzanan bu zarif pek bakımlı ve bir erkeğe ait olamayacak kadar güzel eller kendisine kanlanmış, sonra temizlenmeye çalışılmış sarımsı turuncu bir karanfile benzer lekeli bir yirmi lir uzatır. O an hayretle yerinden fırlar karşısında müthiş huzur veren gözleriyle Uğur Cemal'i görür görür görmez tanır, Bahar.

Heyecanını bastırmakta zorlansa da üstesinden gelir ya da öyle göründüğünü sanır. Oysa içine korku ve hayranlık arasında bir duygu yumağı kaçmıştır; bademciklerinden karnına en son ayak uçlarına varıncaya kadar gıdıklar Bahar'ı.

Bahar: "Elbet her şey bir gün biter ! Yollar biter, hasret biter dertler de biter mi baba ?" dedi içinden Bahar ve ekledi sessiz , "bitmesin bu an, bitmeyecek bir şey dileyeydim , ömrüne, ömür olmayı dilerdim, bu kösenin "

Bitmedi o an bambaşka bir hale uyandı o kader..

Kendisinden hiç beklenmeyecek bir yüreklilikle ki ancak Aşk verebilirdi bu kudreti, Uğur Cemal'i evine saklar Bahar ve buraları en makul yerdi. Kimseler şüphelenmezdi memurun evinden... Ahmet, gündüzleri uyur, geceleri Baba İonnis'in mekanında içerdi. Nasılsa rast gelmezdi bu kaçak misafire ve öylede oldu.

Bu müthiş rastlantı, Köse'nin müthiş misafirliği ve Bahar'ın olanca şefkatiyle... Bahar gün geçtikçe hayranlığını gizleyemez

olmuştu zira gazetelerde anlatılanlar ile karşısında bulduğu Köse'nin hiç alakası yoktu. Bir çok seherde Köse'nin, sakosunu yerde seccade bilip namaz kıldığını, dualarında Türk'ün bahtını gafletten kurtuluşa çevirmesini, halkının uyanmasını üfürükçülerin, ham softa yobazların nefeslerinden kurtulmasını, zalimin ellerini, garip gurebanın enselerinden çözmesini , geçim kaygısına düşmüşken kaybolan insanlığı bulmalarını, boyunduruktan kurtulmalarını , kadınlarının okuma yazma öğrenmesini ve daha başka hiç bir yerde rastlamadığı duaları işitiyordu...

Bu nasıl bir devrimciydi ki böyle derdi içinden... Ama hiç dillendirmedi Bahar.

Zamanla jandarma çemberi iyice daralmıştı artık olağan şüpheliler tükendiği bir vakitte bir sabah habersiz ayrılır Bahar tab yanında yaralarını iyileştirdiği Uğur Cemalle...

Bu yaşına kadar hiç terk etmemişti Ulukışla'yı tek bildiği duyduğu yer ırgatlık memleketi Adana'ya yollarırlar... Orada ise rahmetli annesinin anıları saklı köye varırlar. Köyün üfürükçü hocası haricinde kimse tanımaz Uğur Cemal'i. Yanında ki taze güzellere güzeli Bahar'ın iki yıl önce intihar eden Necla'nın kızı olduğunu öğrenince kafasında kırk tilki çoktan pikniğe kurulmuştur ve yutacağı büyük lokmanın hayali için uygun anı beklemeye koyulur. Bir akşam üstü ırgatlık dönüşünde kimliğini kimsenin bilmediği Uğur Cemal'i bir gözeğe eğilmiş su içerken görür bir haydut Uğur Cemal'in para kesesini ardındaki kayada olduğunu gören haydut sinsince ardından yaklaşır Uğur Cemal'in. Su içtiği gözeğe, arkası dönükken başına vurduğu bir taş parçasıyla katleder Uğur Cemal'i.

Tüm bu vahşeti biraz ötede dili tutularak izlemek zorunda kalan Bahar, hızla oradan kaçır. Kerpiç dama varır Sahir'in kimliğini gizlemek için çıkardığı kasketini ve Keten sakosunu geçirir sırtına ve beline koyar altıpatlarını... Bir kaç köz parçası çenesini sıvazlar gece karanlığında ve yola koyulur ..

Korku ve Kederle şöyle seslenir geceye...

"Her şey bir gün biter, yollar biter bitmeyecek bir şey dileseydim ömrüne, ömür olmayı dilerdim" Ömrüm... Ah ömrüm sızısıyla...

Aynı saatlerde miskin uykusundan uyanmış olan Üfürükçü hoca ise yutacağı lokmanın hayalini düşlemektedir. Uğur Cemal'i katledip düşkün babasının dışında ki zaten sahip çıkamayacaktır; kimsenin sahip çıkamayacağını düşündüğü öksüzü yani Bahar'ı oldu bitti ile nikahına alacaktır...

Aynı gecenin sabahına saatler kala Jandarma takibatı bu köye varınca Üfürükçü Sahir'in lokma zamanı da gelmiştir. Jandarmaların kuşattığı kerpicingin damın arkasında kaçmak üzere olan Uğur Cemal'i ki Bahardır kaçmakta olan sırtından vurulanca hoyrat sesiyle vahşi bir hayvanın böğürtüsü gibi bağırır, Köse'yi vurdum, Köse'yi vurdum...

Bahar, dizleri üzerinde ve başı hafif öne eğik vaziyette olduğu yere düşer ama yıkılmaz sanki secdeye kapanmak üzere olan bir kul edasındadır. Ilık rüzgar eser, ılık kanı akarken rüzgar önüne kattığı beyaz bir tülbendi yavaş ve dalgalı seyriyle salına salına alçaltır ve baharın üzerine kondurur...

Muhabir Gevher Altıntepe, olay yerinden bildiriyor, TRT spikerinin uzattığı mikrofon kayda giriyor,

"Her şey bir gün biter... Yollar biter, kaçaklık da bir gün biter. Vatan haini Devrimci Köse Uğur Cemal müthiş operasyonla haklandı ! "

S(y)N

Öykünün doğumu ve oluşumunda eleştiri ve katkılarıyla, esin kaynağı birlikteliğiyle beni yalnız bırakmayan Gevher Altıntepe'ye teşekkür ve sevgilerimle,

Ferhun Anaokuluna Başlıyor

Ferhun'un abisi Ferhun'dan üç yaş, ablası da abisinden iki yaş büyüktü... O yaz, mahalle camiindeki yaz Kur'an kursu bitmiş okulların açılmasına bir hafta kalmıştı... Redkit, Scooby Doo ve Pembe Panter'den sonra, yeni alınmış defterlerini ciltleyen ablasını ve tıpkı ablasının gibi yeni defterlerine ismini , öğretmenini ve sınıfını etiketleyen abisini görünce televizyonu kapadı, Ferhun.

Ferhun: Anneeee, annee...

Anne: Ne var oğlum ne bağırınıyorsun yine ?

Ferhun: Karnım aç ! Çorba istiyorum.

Annesi: Mercimek mi ? Toyga mı ?

Ferhun: Toyga istiyorum bir de etiket !

Annesi: Etiket mi? Etiket nerden çıktı guzum hem napcan sen etiketi ?

Ferhun: İsmimi boyuycam Elif Mete'ye bir de müezzinin adını yazcam

Annesi: O nerden çıktı oğlum ?

Ferhun: Ablamla abim niye öğretmenin adını yazıyor o zaman ?

Annesi: Hıı şimdi anlaşıldı senin derdin; etiket yok, çorbanı iç hadi.

Ferhun: içmiyorum doydum ben; pirinçlerde yüzmüyor zaten hepsi boğulmuş bunların.

“ Ferhun gizlice ağlar... Mız mızlansa da hep yalnız ağlar, Ferhun. O, ağladığında bildiği tek şey ise ya camdan sokağı izler ya da yer sofrasında sofra bezine bürünür ve olduğu yerde uyuya kalırdı. O günde öyle oldu, sofra bezine bürünerek uyuya kaldı Ferhun.”

Ferhun'u kucaklayıp yatağına götüren annesinin en zayıf anında - tam da Ferhun'u yanağından öperken- açtı gözlerini, Ferhun

Ferhun: Anneciğim ben okula gideceğim, büyüdüm ben !

Anne: Oğlum olmaz...Senin iki yaz daha büyümen lazım hem daha sünnette olmadın belki seneye olur...

“Ferhun hafta boyunca ağlar, sızlanır, yemek yemez ve türlü huysuzluklarıyla annesini çileden çıkarır...

Sonunda daha fazla dayanamaz kadıncağız tutar Ferhun'unu ellerinden, okula götürür...”

İlkokul Müdürü: Aman hanımefendi ! Hiç olur mu öyle şey ? Parmak kadar çocuk bu daha...

Ferhun: Parmak kadar değilim ben, gözleri kış kış da değilim hem ışıkları yakabiliyorum artık. Büyüdüm ben ! - Elif Mete'yi biliyorum ben !

Annesi: Elif be oğlum...

Müdür: Elif Mete kim ? Ne diyorsunuz siz ? Hanımefendi lütfen müsaade edin artık.

Ferhun: Elif –Me- Te – Se - Cim – Ha -Hı - Dal ...

- Elif, sokak lambası gibi dik duruyor, hiç yorulmuyor !

Mete'ninde tek dişi vardı sonra ikinci dişi çıkınca gülmeye başladı. :) :))

Annem onlara Elif be diyor; Müezzin de Elif ba diyor, Amca.

Müdür: Amca değil Müdür Bey, denir !

Ferhun: (Hıı, ne garip ismi var ?) Tamam. Müdür Bey Amca,

-Devam edeyim mi ? Zel- Sin- Şın- Sad- Dat- Tı -Zı – Aaay'ığnn...

Müdür: Ayın on beşinde tekrar görüşelim hanımefendi, o vakte kadar düşüneceğim durumunuzu...Bugün, müsaadenizi

isterim artık.

Anne: Ne olur Müdür Bey, etmeyin. Ferhun bu ! Durmaz yerinde...Lütfen bi daha düşünseniz, ön sıralara oturtsanız yavrucağı olmaz mı ?

Müdür: Olmaaaaaaz ! Hayır efendim olmaz ! Rica ederim, lütfen ısrar etmeyiniz. Ön sırada da olmaz yahu bu çocuğun boy ön sıraya bile yetişmez ! Lütfen...

“Kaydı yaptıramadan dönerler eve. O sene Anaokulu sınıfı açılmıştır; ayın on dördünde Müdür Bey’le Ferhunsuz görüşen annesi ona dönüşte sarı kopçalı üzerinde “STOP” yazan beslenme çantası alır. Çantasını bir haşlanmış yumurta, biraz ceviz biraz fındık ve süt şişesi ile doldurur. Eylül’ün on beşinde Anaokuluna kaydını alırlar, Ferhun’un.”

“Ferhun’un, Anaokulundaki ilk gününde kahvaltı yaparlar, plastik Latin harfleriyle boşluk doldururlar sonra bahçede al satarım bal satarım oyunu oynarlar. İlk defa oynadığı bu oyunda sırtına dokunan kıza yerinden kalkmadan dokunarak karşı verince Ferhun, diğer çocuklar -ki çoğu kızdır- gülerler, Ferhun’a.

Çocuklar: -Ferhun, Ferhun, Ferhuunnn ... Bücür Ferhun, Japon Ferhun ...

Bu duruma çok sinirlenir, Ferhun.

Öğretmeni çocukları sınıfa alır, bir süre sonra pide ve ayran ile günü tamamlarlar.

Günün sonunda yorgun uyuklamak üzere olan Ferhun’un durumunu garipseyen annesi usulca yanına sokulur...

Anne: Sevdin mi Anaokulu ?

Ferhun: Hayır ! Ne kağıt ne de kalem vardı, nasıl bir okul orası ? Hem neden Anaokulu diyorsun sende mi gideceksin okula

Anne: :) :) Hayır kuzum. Oradaki öğretmenin de tıpkı anne gibidir ve sözünü dinlemelisin, o yüzden Anaokulu diyorlar.

Ferhun: Çorba yapmıyor ki ? Bence onlar bilmiyorlar Babaokulu demeliymişler, pide ve ayran ısmarladılar tıpkı babam gibi

- Orası ablamların okuluna benzemiyor ne defter ne kalem var ... Bana bücür dediler bir de Japon ?

-Karate bildiğimi kim söyledi o kızlara ? :) :)

“Uykulu gözleri yavaş yavaş kapanırken Ferhun son sözünü söylemiştir.”

Ferhun: Anneciğim, ben abimle aynı sınıfa gitmek istiyorum; kızlar hep ağlıyor, benim defterlerimi ciltlemen lazım, lütfen ...Pide çok güzeldiiii :) masal istiyorum...

S(y)N

Fikret Nalan - Bizim Mahalle

[italik]

" Kavurucu bir yaz sıcağında vakit ikindi sonrasındır. Sessiz sokaklar, kalabalığa bırakıyor kendini...

Bakımsız bir cami bitişiğinde bir küçük türbe ve ona yaslı bir ceviz ağacı.

Ağacın gölgesinde üç beş tabure ile mekan tutmuş eski mahpus Cevher Baba. Baba közde kahvesini pişirir şimdi; canlarla söylemiş birer sade kahve. Kahvenin tarihinden açılmışken söz, alır başını gider...Sonra sonra geçmişten yakın tarihe...Yeniçeriden Vakayı Hayriye'ye derken Mim -Mim' den Cambaz Mehmet'e, İaşeci Kara Kemal'den, Kuşçubaşı Eşref ve dahi Zenci Musa'ya kurtuluş mücadelesinin gizli kahramanlarına rahmetle, koyu bir sohbeta dalmışız." [italik]

Fikret:

Zenci Musa, kendisine teklif edilen emekli işesini geri çevirmiş; " Milletin hakkıdır; daha elzem yerler vardır, alamam. Gücüm, kuvvetim yerindeyken sırtıma bir ip olsun yeter, hamallık yapar bi iznillah çıkarırım rızkımı" demişti Allah rahmet eyleye...

(Sohbet akıp gidiyor güzelce peki ya bu benim hallerim ne olacak böyle ?

- Ama benim gücüm kuvvetim ne ola ki ben nasıl kaldırım onca yükü, bu sıska vücudum ile ?

- Ah iş olsa, ekmek tutsam sonra Nalan'ın kapısına varsam, Nalan'ın elini tutsam ...)

Eski Mahpus Cevher Baba: İşte böyledir evlat.

Basmacılar'ın hazin hikayesinin sonunda, Enver'i Belh-i Cevan da Çeğen dağlarında şehid ettiler, gözümüz hala onunla yaşlıdır, yasımız kırmızı sarıklılardır...

Terzi Hikmet: Hayrola Fikret ? Neye ah edersin? Yine nerelere daldın be gardaşlık ?

Fikret: Çeğen'e Pamir'e varalım Hikmet ! Bize de kısmet olur mu be Hikmet, mezarı başında bir Fatiha okusak ? Ama nerde daha kiray ödeyecek halimiz yok nasıl gideriz onca yolu nerden buluruz onca pulu ?

(- Sahi ne olacak haftaya üçüncü kira geliyor, cepte beş kuruş desen yok. Nasıl atlatırım üçüncüye ?

Ulan Fikret !

Hep hayal peşinde fikreder durursun; zihnin dursa dilin durmaz "Nalan" der ulursun, yazık sana be ! Daha açıkta kıcını kapatacak gücün yok nasıl isteyeceksin Nalan'ı sen bu sefalette ?)

Nasıl atlatırım... Nasıl, nasıl, nasıl ?

Fırını Sami: Al işte ! Yına soylenayi uşaağum gendi gendune "Nasi, nasi?" diye aklını yeturcek uşak

Terzi Hikmet: Söylenir tabi. Gardaşlığımın derdi büyük ! Alamadı gitti Nalan'ı oysa uçan kuş bilir bacımın da gönlü vardır Fikri'de gözü kör olasıca fakırlık...

[italik]" Sohbet Çeğen dağlarını aşarken karşı kaldırımda Nalan, Halk ekmek kuyruğuna girmiştir. Onu sadece karşı kaldırımda kadar yakından izlerken göz göze gelebilmek cesaretini yoklar, Fikri..." [italik]

Fikret: Çeğen'de yiğitler, mevzilerinden atlarken olanca insafsız düşman güllesine karşı yalın kılıç göğüs gererken birer birer düşerler toprağa ...Ya ben nasıl atılırım Nalan'ın yanına ? Ya düşüverirsen Fikri oracıkta, o kaldırım taşına nice olur halim ?

-Kalbimin binbir korkusunda... Nice olur halim ?

[italik]"Kahvesi bile sade bu mütevazi muhafazakar dünyanın delikanlısı Fikret hep fikre diyor, dili nalan zikrediyor ama ben bir korku arasında...

Ve Nalan'a Aşkını daha ne kadar gizleyebilirdi ?

Tam o sırada metalik yeşil 1960 Pontiac sokağın içine daldı, yavaşladı. İçerden tüm sokağı inleyen bir gürültü son gücüyle bass "AŞAP Ferg - Plain Jane " çalıyor çok sesli...

Fikret'in dünyasına hem madden, hem manen uzak o janti arabada bakımlı olduğu kadar, gamsız şımarık bir rakip belirlemiştir... Mahalle Fikret'indir, arkadaşları Nalan'ı Fikret'indir deyü bacı kardeş bellemiştir... Kapı önünde yün eğiren, piriç ayıklayan teyzeler, ak kadınlar, hacı annelerde sezdirmeden çoktan yüreklerinde bu ikisini bir birine nikahlamıştı... [italik]

[italik]
Fikret'in lanı aşkı, bir yabancı mahalleye girişiyle, ortaya çıktı. Bir hışımla meydanın orta yerine bomba gibi düşmesi o sürekli fikreden, dilinde zikirden bir türlü eyleme geçemeyen o munis delikanlı Fikret, cesim bir aslana dönüşür atılır korkuları ve şüpheleriyle...İsmi hüzünden mürekkep Nalan'ın yanağına kaynarak büyük bir suç işlemiştir. O eski mahalle büyük bir suç işlemiştir ama ne tatlı olmuştur. Ne güzel etmiştir. Aşk ile birleşmiştir (fikreleyen Fikret ve ah ile inleyen Nalan) Fikret ve Nalan gibi suç ortaklarına müjdeler olsun "

Yıllar sonra torunlarına ceviz kırar aynı ağacın altında Cesim Fikret,[/italik]

Cesim Fikret:

"Bir hışım karşı kaldırıma atladım sanıyorum; uçtuğumu söyleyen de vakidir.

Halk ekmek kuyruğunda Nalan ! Babaanneniz yani... Kaynadım kuyruğa, kaydadı içim Nalan'a bi cesaret öpüverdim yanağından, başımı cevirdim uzaklaşmıştı çok sesli araba ..."

S(y)N

"Fikret Nalan - Bizim Mahalle" öyküsünü günün seçkisine layık gören değerli Edebiyat Defteri Seçki Kurulu'na , yorum ve beğenileriyle eşlik eden kıymetli okurlara teşekkür ederim.

S(y)N

[alt_cizgi]

Kedili Teyze ve Mahallenin Sahipleri

Bizim mahallede bir teyze vardı; seksenli yaşlara merdiven dayamış, sessiz, yüzünde hiç anlam veremediğimiz huzuru ve asaletiyle tuhaf bir kadını biz çocuklar ona kedili teyze diyorduk.

İsmi hatırlayamadığım bu teyzeden bir çokları rahatsız olurdu, genci yaşlısı herkesin dilinde benzer sitemler şikayetler ;

"-Mahallenin kedileri bitti diğer mahallenin kedileri de buraları sardı...

- Her yerden yavru kediler çıkıyor böyle sevgimi olur yazık ediliyor yavrulara...

- İşte yok efendim bu sokak, hayvan barınağımı olmuşmuş..." bir sürü sitem şikayet...

Hep meraklı gözlerle takip ederdim bu teyzeyi...Kimi duvar dibinde çekirdek çitlerken, kimi Alman kale top oynarken...

O yaz damacana su satan bir dükkana çırak girdim bana gün doğdu :)

Meğer bu teyzede bizim markanın abonesiymiş; abonelere adres sormuyoruz önceden belirlenmiş kodların adresi bir panoda asılı oluyordu.. Şimdi hatırlayamadığım 167-169 gibi bir kod ile suyu götürdüğüm bu bina sokağın en zengin binası teyzenin evi giriş katındaydı. Kapı açıldığında karşımda kedili teyze ve hemen üzerimden uçan bir muhabbet kuşu. İçerden gelen onlarca miyav sesleri, ayaküstü sayabildiğim kadarıyla otuza yakın kuyruğu bacağı kulağı bandajlı hayvanlar bi kaç hamile kedi. Köşede ayağı bandajlı bir yavru köpek ve dahası...

Damacanayı kaldıracak gücü olmadığını bu kadar yakından görünce anlamıştım ki ben kendimde su arabasıyla kolay, elde kaldırıyordum ondokuz litrelik şişe !

Mutfağına kadar taşıyabileceğimi söyledim ve ikna etmiştim.

Hemen bir limonata ikram ile oturttu beni. Bende ondördüme falan gireceğim çocuğum daha.

Bana daha ilk hitabında omuzlarım düştü yere, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kedili Teyze:

"Evladım çok zahmet buyurdunuz, lütfen buyurun hararetinizi alır... Soluklanın lütfen" :)

Allah Allah diyorum kendi kendime; acaba arkamda biri mi var ?

Bana mı sesleniyor teyze ?

Siz de kim falan diyemedim tabi o an anladım farklı bir teyze bu...

Meğer teyzemiz - doksanlı yıllarda yaşı seksenin üzerindeydi - Osmanlı'da bir Sancak Beyinin torunuymuş bizim mahalle ve civarda ki diğer iki mahallede ona dedesinden miras kalan araziymiş... Buralar hep ay çiçek tarlasıymış şimdi ki belediyenin olduğu yer havuzlu meydanda Mustafa Reşit Paşa'nın Harasıymış... Evin mobilyaları, duvarda ki tablolar, zevkle döşenmiş vitrinler teyzenin dilinde ki zarafet duruşundaki asalet baya hayran kalmıştım...

Meğer teyzenin babası mübadele yıllarında, şimdi bizim mahalle olan arazisinin sadece altıda birini kendine bırakıp kalanı evi barkı Yunan mezaliminde yanan soydaşlara hibe etmiş... Şimdi onların torunları bu sokakta "Ne çok yavru kedi var" diyorlar...

Uzattım başışlayın bu hatıramı bana hatırlatan Osman Akçay hocamın

" Gariban'ın Bekleyişi" yazısı olup tavsiyeleri üzerine yayınlamış bulunuyorum, sevgilerimle...

S(y)N

Bayram Efendi

Bayramı aradım sabah erkenden çıktım, yürüdüm yürüdüm...

Sonra bir okulun duvarlarından ayarsız, çınlamalı bir mikrofon ardında bir çocuk sesi ve koro...

Bayram çocuklar için olmalı ve mutlu çocuklar olmalı

Yürüdüm vakit cuma vakti, hutbede yaşlılara hürmet vardı son iki cümle de bayram ve camimize yeni kurulan ses sistemi i yardım ve hayır temennisi.

Bayram yaşlıya hürmet ile hayra sarfedilecek bir kaç lira olmalı para değil hayır olmalı

İkindi güneşi gözümü alırken üşüdüğüm bu sokakta

Bayram efendi, yüzleri ay yıldız al boyalı iki kızı ile elleri dolu dolu ve neşeyle, “ iyi bayramlar Sahir tatilde olmasa mahalley uğrayacağın yok be kardeşim” dedi

Bayram, efendi bir adamın ellerinde iki kız çocuğu

Dilinde kardeşim diyen bir merhaba olmalıydı...

Bayramımız kutludur elbet, bayram her mahallede mutluluk verenler ile olsun

İyi bayramlar

EFENDİ

" Efendi " sözcüğünü kimler, neden ve nasıl böylesine alay konusu, ucuz bir kupona değiştirdi?

Bayım hitabını benimseyemedik; bayan hitabı cinsiyetçi ayrımcılıkla sınıfta kalmaya mahkumdu, kaldı

Eee nereye kadar devam edecek bu yozlaşma ?

Usta mı diyelim ? -(adam operet belki) Herif mi herifçioğlu mu ?

Hocam mı diyelim ? (okuması hiç yok ama soru, adres sorulacaksa hoca bileceğiz)

Gevşek tabir edilir ya hani bilader mi desin gençlik ve onu bile yanlış söylemeye devam ederek ?
Müstemleke emaresi biro mu ? (acayip irrite oluyorum en çokta buna)

Yoksa tokatlayan bir eda ile - dayıı mı ? (ayağını denk al tınısı)

Yaşça büyük olduğu su götürmez kesinlikteyse Teyze mi diyelim ?

İnternette, mail adreslerinde nick name , müstear ad, takma ad; adı her ne ise işte işler daha fena, felaket, fecaat...
Mahf olmuşuz; kont - kontes , dük düşes , prenses, kraliçe , sir, sör , baron... (Hangi milletin nesli bunlar ?)

Yahu bu milletin dilinin en necip ifadesidir, efendi !

-Nerden girdin bu konuya Sahir ? - tanık olduğum bir konuşma çok etkiledi, üzüldüm.

Olgun bir Kadın, genç bir adama sesleniyor,

- Cemal efendi nasılsınız ?

- Aman ablam ! O ne öyle kapıcı mıyım ben ?
Niye Cemal Efendi diyorsun bana ?

Soruyor muyuz kendimize ?

[italik]"Efendiler, yarın Cumhuriyet'i ilan edeceğiz "[/italik] M. Kemal ATATÜRK

Cümlesinde ki efendiler kimlerdi ? Nerede yitirildiler ?

Mustafa Kemal'le Tanışalım

“Doğdu üç oda bir sofada gün görmedi aşktan yana
Belinde silah, elinde kitap, dilinde gelecek, kalbinde vatan
Dört bir yana yayılmış hainler, onun dilinde insan
Dünyayı dar etti düşmana, her bir güzellikten koparak
Tanrı şahittir, varlığı varlığımızdır armağan

...

O sadece bir asker değil; duyguları, hayalleri, korkuları, arzuları olan, gülmeyi, eğlenmeyi seven ve bilen, sanat düşkünü, bilime meraklı, çağdaş, insan ve özellikle çocukları çok seven, halkının arasında gezen, onlarla birlikte denize giren, sandal karşısına oturtup kürek çeken, toprağa bağdaş kurup köylüsüyle sohbet eden, şatavatı sevmeyen, bütün ihtişamına rağmen basit yemekleri tercih eden bir insan O... Kibirsiz. Sade ama şık ve titiz...

Vaz geçtikleri, yaşayamadığı çocukluğu ve gençliği, babalık duygusunu evlat edindiği çocukları ile teselli etmesiyle bile bizler için nelerden vaz geçtiğinin kanıtıdır aslına.

Kaç kızın elini tutabilmiştir ki?

Ya da hangi cephe arasında aşık olabilirdi ki?

Okul yılları kaçamakları hariç, ömrünün kaç gününde gençliğin getirdiği coşkuyu yaşayabilmiştir?

Mesela kaç lider anasını vefat etmişken, cenaze merasimine katılmadan devlet işlerine devam eder? Annesinin kabrini bir kaç hafta sonra ziyaret eder?

Devletin en üstüneyken dahi istese her imkandan faydalanabileceken düzenlediği davetlerde çalışanların yövmiyeleri dışında her şeyi ile yaptığı seyahatlerde yanındakilerin bile giderlerini cebinden karşılayacak kadar ince düşünceli, dürüst ve onurlu biri...

Yani diyorum ki; biz O'na sadece bize açtığı yol için değil, kendi hayatında vaz geçtiği her özlem, her heves, her hayal, ertelediği her an için çok şey borçluyuz?

Ne desek ne yapsak kapanmaz bir borç.

Oysa; O, bizlerden açtığı yolda sapmadan yürümemizi istemişti sadece...”

Uğur Arslan 10.11.2020

Bir şiirin yorumunda yer alan bu güzellik saklı kalmasın istedim, size biraz Uğur getirdim Arslan payı ile, sevgilerimle

Duvarlar

Cevahir, otuzlu yaşlarının sonuna doğru ilerlerken hiç duraksamayan bir yalnızlık halini yükleniyor, geçen günlerin ayrımını mesai günleriyle veyahut listesine son anda eklendiği davetiyelerle ayırt ediyordu.

Fazla mesai sonrası bir akşamda ev dediği barınağa vardığında karşılaştığı manzara şöyleydi; otuzbeş metrekare bir salondan ibaret olan yüksek tavanlı bu evde mutfak yoktu.

Mutfak niyetine odanın bir köşesini, köşegen bir vaziyette meşgul eden üç sıra rafta, üç tabak, üç kase, üç bardak vb kapı kaçak ile bir alan oluşturmuştu; rafların üstündeki duvara alelade iliştirilmiş bir borudan, halkalı kornişle sarkıtılmış muşan bir örtü sarkıyordu... Sarkan örtü muhtemelen tozluk görevi görüyor başka da bir anlam taşımıyordu. Mutfak denilen köşe bir tezgahı bulunmuyordu. Cevahir, bulaşıklarını antika denebilecek seviyede eski ve zevkli bir tasarımı olan boyu dört buçuk metreyi bulan bordo renkli kadife perdelerle kapalı, yüksek pencerenin hemen önünde yer alan küvet taşında yıkıyordu sonra küveti sonra mecali kalmışsa kendini... Hafta sonlarında mutlaka meşhur ama ziyaretçisi bir hayli azalmış olan tarihi hamama giderek temizlenme duygusunu tatmin ediyordu.

Kapısını çalacak komşusu yoktu zira komşularının durumu buna pek müsait değildi. Yan komşusu Alzheimer hastası Şefika Aysel, ömrünün son demlerini akşama kadar tekerlekli sandalyesinde pencere önünde geçirir; kuzeyli bakıcısı gelene kadarda ne yemek saatini ne de diğer ihtiyaçlarını bilemez ya da gideremezdi. Doğrusu bu acziyette komşu kapısı, onun için uzak iklim bir hududu zorlayacak bir lüks olurdu. Alt daire boştu orayı bazen bağımlı gençler bazen mülteciler işgal ederdi.

Gençler dönem dönem parmaklık ardına mülteciler ise lastik botları batmamışsa varabildikleri en batı uca kadar gerilirlerdi. Geride bıraktıkları bu depodan bozma yeri bir kaç hafta içinde yine aynı döngülerle başkaları doldururdu. Bu dairenin sakinleri kim olursa olsun hepsinin bildiği bir gerçek vardı, kapı çalınmaz ! Kapı, baskında kırılmayan, yıkılmayan ardına geceleri ranza çekilen, ağır eşyalar istiflenen bir olguydu ve bu yerde her kapının ardı muhtemelen böyleydi o yüzden kapı denilen şey çalınmaz, o sınıksız kapatırdı...

Cevahir'in üst komşuları ise çatı katında kalan harita kadastro öğrencisi iki gençti. Onlarda fakültenin son döneminde süren arazide yer alıyor gün aşırı şehir şehir talimlerde bulduklarından pek eve uğramıyorlardı. Anlayacağınız bu binada çok şey vardı; çok insan çok hayat ama hiç ses yoktu... Seslerin olmadığı bu yerlerde duvarların dili konuşurdu. Bu konuşmalar mevsimine göre çok sevecen ya da çok acımasız olabiliyordu. Mısal kış gecelerinde evin sahibi kesilen bu duvarlar öyle hiddetlenirdi ki karardıkça kararır sizi şöminede ki cılız ateşe doğru kovalar bu küçücük ışığa sığınmak zorunda bırakırdı kim zaman rüzgarı sırtından sektirir zangırdayan ahşap pencerelere çarptırır bir başla korku oyunu sahnelerdi tiyatro perdesi misali o kalın kadife bordo perdeler arkasında bir gulyabani gizlerdi de siz perdeyi ayıracak cesareti bulamaz sadece rüzgar diye avuntular beslerdiniz... Duvarlar kimi zaman savcı olur sorguya çeker sizi hiç acıması olmaz mutlaka vicdani bir kusurunuzu bulur çıkartırdı mesela geçen gün ekmek arabası altında ezilen kediyi ekmek arabası ezmiştir ama öldüren siz olmuşsunuzdur... Savcı kesilen duvar, gözlüklerini çıkarıp tüm heybetiyle gözlerinin içine bakar dün akşam yemekte ne yediniz ve kimleydin? diye sorduğu an hovarda bir geceyi, gecenin sonunda bakkalın çoktan kapandığını kaşarı ve sütü kapıya koymadığını anladığında ekmek arabasının da günahı olmadığını alnınıza çakardı !

Mahkumiyetiniz, müebbet bir acıma duygusu ve bitmeyen bir nedamet ileilmek olur boynunuza takılırdı. Duvarlar kesmişse hükmünüzü bu kesinlikle adildi

Mükemmel sapma

Saldırmanın eyleminde attığı taş ile kurbağayı ürkütmeğe değer mükemmel zirve herhalde “köre atıp topalı vurmak” olacaktır.

Nasıl mı ?

Saldırmanın eyleminin içinde itiraz ettiği, bir körlüğü bastırmak ve muhtemelen eyleminin tesiriyle -saldırıcılığında -kendini görünür kılmak, aç ise doymak, eksik ise tamamlanmak ez cümle hakkını aramak var, görünürde ...

Gerçekte olan ise saldırmanın tutumu; failin fiilinde, sövenin sövgüsünde ila nihaye yazanın eserinde olan şey, eylemin ivmesiyle kendide olanı veyahutta olmayanı aksülamel de giderebileceği umudu ya da endişeyle dolu hezeyanı var. Bunun belirgin örneğini yapma denileni duyan değil yapılanı gören gözlere ve tatbik eden ellere itirazında çaresiz kalan ebeveyn, öğretmen, imam ve dahi hukukçu rollerinde görüyoruz.

En nihaye vardığımız yeri başa dönerek irdelediğimiz özet bize şunu fısıldar, Köre nişan alanın şikayeti görünememek bilinememe sancısıydı handicap ise zaten görmeyen birini vurarak gözlerini açamazdınız

oysa

Köre atıp topalın gözünü çıkaracak olan yanına bir başka çaresizi katarak karanlığına bir gürültü katacak ve kendisini yalnız hissetmeyecekti.

Evet o bir başka aciz tarafından bilinmekle beraber malesef daha koyu bir karanlığı kendine cüz-i irade de kader olarak biçmiş olacaktı...

o yüzden saldırmanın ihtirasında, körelen taşlaşmış kalbini ancak onu zaten topal iken bir de kör karanlığa sürüklediği aciz yüklenecektir, yazık !

Kundurama yumurta

[italik]Sulu sokak ta bugün diğerk günlerden biraz farklıdır. Güneş yüzünü göstermeye henüz başlamışken camdan cama çekilen iplere askı çamaşır ile kulaktan kulağa sokak arası da yapıştırılır...[/italik]

Çıtırdak Aliye: Müfideeee ,gözleri kış kış oğlanın pilavı var bu akşam.

Müfide : Amanın desene yandı bizim yumurcak... Alalım ona bir oyuncak biraz leblebi biraz da kavurcak...

Çıtırdak Aliye: Aman Müfide...Bilmez misin yumurcağı ? Büyümüşde küçülmüş kopil, oyuncağa kanar mı hiç ?

Müfide: Ona bir kaftan alalım o vakit bizim yumurcağın farkı olsun diğerk bebelerden, zaten kabul etmez bizimkisi ne etek entari inadır tutar dedesi damarından ☹

Ferhun: Anne.. Aaanne...AnnnnnNNNEEEEE

Anne: Ne var çocuğum, ne bağırınıyorsun yine ?

Ferhun: Çata pat alcam Bakkal Müfide Teyze “ annen söylemeden olmaz “dedi

Anne: Tabi ki de olmaz yok sana çata pat falan !

Ferhun: O zaman kundurama yumurta isterim

Anne: O da nerden çıktı a kuzum daha neler ? Kundurada yumurta mı olurmuş?

Ferhun: Topuğunda olurmuş; topuğunu da ezdinmi her adımda gürlermiş karaparçası; Çarşamba günü giyenede derlermiş,aslanparçası.

Anne: ☹ (dedesi kılıklı)Anlaşıldı senin derdin, hiç bitmez heveslerin. Söylerim babana alsın pilavdan sonra... Ama önce entarin gelsin daha birde bunca şey arasında onu senin minik boyuna tatlandırcaz

Ferhun: Nektarin mi getircek babam :O

Topaç Ahmed: Ferhun le ! Entari aldılar mı sana yoksa abininkini mi tatlandırcazlar ?

Bücür Ferhun: Entari mi? (Nektarin mi dedi bu) ... Yok olummm tabi ki boyuma tatlandırcazlar len

İtçi Mıstık: len ne nektarini ? Kesecekler çükünü sonra da bize görünme diye etek giydirecekler sana,bücür oğlan

Ferhun: hee hee siz öyle sanın len. Yumurta koycaz annem topuklarıma herkes görecek çarşambalarımı hey yavrum hey gürlerecek toprak parçası... İtleri de kaçıtır Aslan parçası

[italik]Gün boyu gelenin gidenin haddi hesabı yok, mahalle ağzına kadar doldu taştı. Kazan kazan fasulyeler pilavlar kaynar üzerine çilli horozlar , fefene kavurmalar ile.

Oldu da bitti maşallah seslerinin arasından mahallenin meydanına hayrat çeşmesine yürüyor bizim oğlan bembeyaz kaftan altında bileklere kadar beyaz çorabı ve topuğunu ezdiği simsiyah manda derisi yumurta topuk yumurta burun Çarşamba ayakkabılarıyla...[/italik]

Yolda görenler,

Kahveci Cemil: Heyt beee .. Yürü be Aslan Parçası

TürbedarAlaaddin Efendi: Bu vaziyet sokağı mı çıkılır evladım, gürlerecek toprak şimdi çatırdayacak afet-i azam

Ferhun: Eyvallah Cemil abim Alâeddin Emmi çıtırdak Aliye Teyzeyi mi sordun az önce, görmedim emme dedem de demiştir gürlere toprak parçası ☹

[italik]

Biraz sonra mahalle meydanında çeşme yanına varır [/italik]

Ferhun: Aamed nerde len o Mıstık ?

Topaç Ahmed: itleri kaçıtır Mıstık ağlaya ağlaya seğirtiyordu az önce

Ferhun: Tabi ya geldi Aslan parçası kaçtı enik çobanı